

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Σ 855 Ημερολόγιο
Το Πόρφυρο

33
 32
 31
 29
 28
 25
 28
 25
 24
 22
 21
 20
 19
 18
 17
 16
 15
 14
 13
 12
 11
 10
 8
 8
 2
 6
 5
 6

[illegible]

τυχαίον και άσημαντον γεγονός, προκλήθην από την στιγμήν αιαν μεγάλην ταράχην του πρώτου φορύν άντιστατούντος τά πυρά του έχθρου άξιωματικού του.

Ο Μ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ο Μ. Μητροπολίτης Αθηνών Χρυσόστομος, είχε την καλωσύνην να δώσῃ, αντί άλλων ανέκδοτων, τό κάτωθι :

— «Εκ της παιδικής μου ηλικίας ή ζωηρότερη ίσως έντύπωσίς μου ύπῃρξεν ή εκ της πρώτης συναντήσεως στρατιωτών εν Αθήναις. Διατελέσας υπό το κράτος της τουρκικής τυραννίας και συνδέσας μετά της στρατιωτικής στολής την μουσουλμανικήν βίαν και βαρβαρότητα, έμεινα έλληκτος όταν είδον ότι υπάρχουν και χριστιανοί και δη και Έλληνες στρατιώται. Η πρώτη εκείνη έντύπωσίς μου έμεινεν άνεξάλειπτος.

Ο Κ. ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ο ποιητής κ. Κωστής Παλαμάς μάς αφηγήθη τό κάτωθι χαριτωμένο ανέκδοτον της νεότητός του :

Η ύποχρεωτική θητεία έργασίας ή οποία καθιερώθη, μάς λέγει ο ποιητής Κωστής Παλαμάς, τελειώσας στην Βουλγαρία, έτέθη και εις την Ελλάδα. Δέν ένθυμώμαι άν ήγηξε γενική, όπως είνε τώρα εις την γείτονα βαλκανικήν χώραν, πάντως, όμως έγω τουλάχιστον και κάποιοι φίλοι μου, κατέχον ύψηλην δικαστικήν θέσιν σήμερα, της έδοκίμασαμε. Είμεν μία όχι βέβαια από τις ευχάριστες, άλλ' άσφαλώς, πιο περιέργες άναμνήσεις της νεότητός μου.

Διαρκούντος του Έλληνοτουρκικού πολέμου του 1878, κατέβηκα μία μέρα στον Πειραιά μ' έναν φίλο μου, έφῃτε τώρα, δέν θυμώμαι για ποιά λόγο. Είμεθα και οι δύο φοιτητάι. Ένώ έπεριφερόμεθα άμειντοι εις τις συνοικίες του Πειραιώς, σε κάποιο δρόμο μάς σταματούν αλφειές δυό άνθρωποι και μάς διατάσσον να τους ακολουθήσουμε. Σε λίγο φθάνουμε έμπρός σ' έναν μεσοκοπο κύριο ο οποίος μάς λέγει εις τόνον όργιλον και έπιτακτικόν :

— Είσαθε νέοι και γυρίζετε στους δρόμους. Όφείλτε να προσφέρετε και σεις τάς υπηρεσίας σας υπέρ της πατρίδος ή...

Ο μεσοκοπος κύριος που μάς τό έλεγε αυτά ήτο ο διάσημος Αρεντούλης, γνωστότατος αθηναϊκός τύπος της έποχής εκείνης, καθηγητής του Πανεπιστημίου, ρήτωρ, πατριώτης ές επαγγέλματος, ποιητής κτλ. κτλ. Και ή υπηρεσία που έζητούσας να προσφέρουμε εις την πατρίδα ήτο ή «άγγραφα» ή θητεία έργασίας, όπως την λέγονν σήμερα. Όχιρώνετο ο Πειραιεύς και όσοι ήμπορούσαν να έργασθουν ύπερχρεώνοντο να μεταφέρουν χωριά, πέτρες και να κάνουν οιανδήποτε εν γένει άλλην έργασία, άναγκαία για την οχύρωσι.

Από μάς είχαν βάλει στο χορό έπρεπε θέλοντας και μή, και έμεις να χορέψαμε. Στρανώχαμε λοιπόν έγω και ο φίλος μου στη δουλειά και έτσι μίαν και πλέον ώραν, μεταφέραμε όπου μάς είπαν, άγγογγύτως, χωμάτα και πέτρες! Έτσι και τον μακαρίτη Αρεντούλη εύχαριστήσαμε και στην πατρίδα μάς φανήκαμε, κατά τό δυνατόν, χρήσιμοι.

Παρ' όλον, ταύτα, προστέθει μεδιών ο κ. Παλαμάς, αυτή ή θητεία έργασίας, όσο λίγο και άν διήρκεσε, δέν μπορώ να πώ ότι είνε άπ' τις πιο ευχάριστες άναμνήσεις της νεότητός μου.

Ο Κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΕΥΤΑΣΙΑΣ

(Αί σχέσεις μου προς τον Χ. Τρικούτην και τον Βασίλει Γεώργιον Α').

(Εκ των Απομνημονευμάτων μου)

Τόν Χ. Τρικούτην έξετίμησα ως ένα των έξοχότερων πολιτικών άνδρών της νεωτέρας Ελλάδος, ουδέποτε όμως έπεδοκίμασα την οικονομικήν του πολιτικήν, την οποίαν και ως δημοσιογράφος από των στρώων του «Αϊώνος» και της «Εφημερίδος», και ως αντιπρόσωπος του Έθνους κατέκρινα πάντα. Η στάσις μου αυτή δέν εκώλυε τον Χ. Τρικούτην να κάνει πολλάκις εύφημότατον περί έμου λόγον από του βήματος της Βουλής.

Επιθετικώτερος έναντιον της οικονομικής του πολιτικής ήθησα ιδίως από του 1892, ότε συνεπήξαμεν τό τρίτον κληθέν κόμμα περί τον Δ.Γ. Ράλλην μετά των συντακτών της «Εφημερίδος» Αρ. Ρούκη και Αγ. Γιαννοπούλου, άγορεύων εκεί επί ώρας και ένίοτε επί συνεδριάσεως όλοκλήρους. Ο Τρικούτης, μαθών τότε ότι έκαμα

κατάχρησιν του καπνού και ιδίως του ναργιλλέ, έξέφρασε την γνώμην ότι ταχέως θα περιηρόμεν εις την άδυναμίν ν' απαγοεί τον μακρών την Βουλήν.

Τό έτος εκείνο συζητήθη ο προϋπολογισμός, μεσούντος του Ιουλίου υπό καύσωνα άφορητον. Έλαβον τότε και έγω τον λόγον και ήγόρευσα επί τρεις ώρας, αναλύων τά έσοδα αυτού, ότε έδωκε να γίνη διάλειμμα επί μίαν ώραν, μεθ' ή έπανελθον εις τό Βουλευτήριον εύρέθην άντιμέτωπος εν τη αίθυσή των συνεδριάσεων με τον Τρικούτην, ο οποίος ύπομειδιών μοι είπε :

— Δέν θα ήτο προτιμώτερον αυτήν την ώραν να διέρχεται κανείς παρά τον Ίλισσον εις τό θέατρον, παρά ν' άγορεύη εν τη Βουλή.

Εγώ τώ απήντησα :

— Νά ύπεσθε σεις, κ. πρόεδρε, ο οποίος εισήγαγε τώρα τον προϋπολογισμόν προς συζήτησιν.

Αυτός με ήρώτησε τότε, εάν θα ήμίλων ακόμη επί πολύ, έγω δέ τώ είπον :

— Θα ήμίλσω επί 6 — 7 ώρας, διά να σας αποδείξω ότι ουδμία έπιρροή άσκει επί έμου ο ναργιλλέ, ως είπατε ήμεις.

— Τότε άνακαλώ τον λόγον μου, είπεν ο Τρικούτης μειδιών.

— Αφού όμως σας παράσχω τώρα την έμπρακτον άποδείξιν ότι δέν έχετε δικαίον καταφερόμενοι τόσον πολύ κατά του καπνισματος και του ναργιλλέ, προσέθεσα έγώ.

Η πολεμική κατά της οικονομικής πολιτικής του Τρικούτη έπικολούθησε και κατά την έπιδοσαν βουλευτικήν Σύνοδον, καθ' ήν ήπέβαλον και τάς 101 έπερωτήσεις. Συγχρόνως δέ καθίστατο άπομέρας βιασιότερα και ή άρθρογραφία της «Εφημερίδος», έπεκτεινόμενη τάς έπιθέσεις της και κατά του Βασιλέως Γεωργίου Α' ιδίως δι' ένος άρθρου τιλοφορουμένου «Ο Βασίλεις διακεδήσει», άπα τότε κακώς άπεδόθη εις έμέ, ένθ' ήτο έργον του Αγ. Γιαννοπούλου.

Μετ' όλών άποτυχόντος του νέου έστρατηκού δανείου, δι' ήν είχεν άποσταλή ο Γ. Ν. Θεοτόκης εις Λονδίνον, ήναγκάσθη να παρατήρη ο Τρικούτης, εκλήθη δέ εις διάδοχόν του εν τη Κυβερνήσει ο Σωτηρόπουλος, όστις άπεράσεν να σχηματίση τό νέον ύπουργείον έννομα, πράξει μετά του Ράλλη και έμού, ύπεβαλε δέ εις τον Βασίλειον τον κατάλογον των νέων ύπουργών, περιέχοντα πλύν ήμων και τους Κωνστανταίνον, Κόρπαν και Κριεζήν. Ο Γεώργιος Α' διέγραψε τότε εξ αυτού μόνον τό όνομα μου, έδωκε δέ να γίνουσι διαπραγματεύσεις επί δύο ήμέρας και ν' απειλήση ο Σωτηρόπουλος την κατάθεσιν της έντολής, ίνα συγκαταστή ο Βασίλειος εις την δοκιμασίαν και έμού, ως ύπουργού της Παιδείας.

Αμα όρακλήντας τους νέους ύπουργούς, ο Γεώργιος συνεχάζει εγκραδίσως πάντας τους άλλους πλύν έμού προς τον όποιον είπε μετά ψυχρότητος :

— Σας συγχάριω. Ίδου ότι ήγινε τίς πάντων ύπουργός.

Εγώ απήντησα τότε μεθ' ύποκρίσεως :

— Εύχαριστώ, Μεγαλειότατε, τόσο μάλλον, όσο την τιμήν αυτήν όφείλω εις την ύπαιθρον ευήμεσιν της Ύμετέρας Μεγαλειότητος.

Ο Βασίλειος ανυπομονώνεις τότε ήρώτησέν ν' άναφωνήση :

— Έτσι ;

Κατά την πρώτην όμως συνεργασίαν μου μετ' αυτού, ότε με ήρώτησεν, εάν έπιστευον εκείνη, τα όποια έγραφα εις την «Εφημερίδα» έναντιον του παρόντος αυτού τάς άναγκαίας έξηρσεις, εξ ών έπεισθη ότι δέν ήδυνάμην να γράψω αυτά έγω, απεφείλον την άποστολήν μου, ως ύποτρόφον, εις Γερμανίαν εις την ύπερ έμου επέμβασιν του παρ' τώ τότε ύπουργού της Παιδείας.

Εκτοτε ο Γεώργιος έπεδείκνυν ειδικά την συμπάθειαν προς ήμιν, ήρώκετο δέ να ήμίλη περί της τότε πολιτικής καταστάσεως, ήτι δέν ήτο διόλου εύχάριστος, έπέριπτε δέ την εύθύνην δι' αυτήν εις τους Χ. Τρικούτην και Θ. Δηλιγιάννην, οιτινες από του 1892 μέχρι του 1893 εκυβέρνησαν άλληλοδιαδόχως την Ελλάδα. Δέν έδωσασε δέ άπας να μοι δηλώση ότι, εάν εύρίσκετο εις την άνάγκην ν' αναθέσῃ και πάλιν την κυβέρνησιν της χώρας εις ένα εξ αυτών, ή προσήκοντα να παρατηρή ήκ του θρόνου και ν' απείλη ές Ελλάδα, προσήκοντα να παρατηρή ήκ του θρόνου και ν' απείλη ές Ελλάδα.

Τότε έγω τώ ύπέδειξα ότι, πλύν ή προβή εις ταύτα, θα έφατε ν' απευθύνη διάγγελμα προς τον Έλληνικόν λαόν, διά τον όποιον έφείτουν τάς εύθύνας εις τον άκρον κοινοβουλευτισμόν, όστις υπό της Τρικούτης και Δηλιγιάννην ιδίως επικρατήσας εν Ελλάδι περιήγαγε ταύτην εις την τότε πολιτικήν της κακοδαιμονίαν, θα άνελαμπαν αυτοί την κυβέρνησιν της χώρας ίνα έξασφαλίσουν εις αυτήν προσήκοντα χρηστήν διοίκησιν και άκεραίαν άπονομήν της Δικαιοσύνης, μεριμνών συγχρόνως και περί άνορθώσεως των οικονομικών, περί βελτισμο της Παιδείας και περί άναστροφής των πολιτικών δυνάμεων της χώρας, ότε θα άνεδεικνύετο άληθής σωστή της Ελλάδος.

Ο Γεώργιος έφάνη τότε μη άποκρούων την ταυτην γνώμην, ότε όμως μετ' όλίγας ήμέρας έτυχον νέας άκροάσεως παρ' αυτού και άνεκινήθη ή πολιτική συζήτης, τότε δέκοντες άποκρίσε είπον :

— Μου φαίνεται ότι συ έπιθυμώ να παύσης εν Ελλάδι τον ρόλον του Σταυρούλου, έγώ όμως δέν έχω καμίαν έπιθυμίαν να παύσω τον ρόλον του Βάττεμπεργ. Διά ταύτο θα έξακολουθήσω πολιτευόμενος, όπως έπολιτευόμην μέχρι τούδε και παρόεμαι εις τον θρόνον του επί μίαν ήδη τριακονταετίαν.

Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ Κ ΒΟΤΗΣΗΣ

Την 18ην Όκτωβρίου του 1912, ένας Έλλην άξιωματικός, γνωστός εις τους ναυτικούς μόνον κύκλους έως τότε, έγινετο πασίγνωστος εις τό Πανελλήνιον με ένα κατόρθωμα άντάξιον των κατορθωμάτων του Κανάρη και του Μιαούλη. Ο άγνωστος αυτός άξιωματικός ήτο ο Βότησης, και τό κατόρθωμά του ή ύπ' αυτού άναντίναξις δι' ένος τορπιλλοβόλου του θωρηκτού Φετιχ - Μπουλέντ, έντός του λιμένος της Θεσσαλονίκης. Εκτοτε ο κ. Βότησης διετέλεσε άριστος επί εν και ήμουν έτος, τό 1921 και 22, εις την Κωνσταντινούπολι και κατά την Έπανάστασιν του 1922, εις την Κωνσταντινόμενην άνέκδοτον, χακτηριστικόν της μη ώριμότητος των Έλλήνων εις τά πολιτικά και πολιτειακά ζητήματα :

Ο κ. Βότησης είχε την καλωσύνην να μάς διηγήθη τό έξης χαριτωμένο ανέκδοτον, χακτηριστικόν της μη ώριμότητος των Έλλήνων εις τά πολιτικά και πολιτειακά ζητήματα :

Όλίγας ήμέρας πρό του Δημοψηφίσματος διά την Δημοκρατίαν, ένθ' έβαδίζαμε μετά του τότε Αντιβασιλέως θείου μου ναυάρχου Κουντουριώτου, συνητήσαμεν καθ' όδον εις Ύδραν, έναν ύδραϊον ναυτικόν, τον όποιον ήρώτησεν ο θεός μου εάν κατά τό Δημοψήφισμα θα ψηφίση Δημοκρατίαν ή Βασιλείαν. Ο ναυτικός του απήντησεν τότε άφελέστατα :

— Δέν καταλαβαίνω γιατί μάς ρωτάει ποιόν θα ψηφίσουμε. Δέν είνε τρεις μήνες που έγιναν εκλογές και τους είπαμε ότι θέλουμε Βουλήν τον Μιαούλη. Ούτε Δημοκρατία, ούτε Βασιλεία... Μιαούλη!

Όταν έπροσπεράσαμε είλα στον θεϊνον μου :

— Ίδου ο λαός ο ώριμος διά Δημοκρατίαν...

Ο Κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΔΑΥΡΑΓΓΑΣ

Ο διακεκριμένος και συμπληρής μουσικοσυνθέτης, καθηγητής του Ωδείου Αθηνών, κ. Διονύσιος Δαυράγγας μάς δέχθηκε πρό ήμερών εις τό γραφείο και μάς διηγήθηκε ένα χαριτωμένο ανέκδοτον που του συνέβη μ' έναν άνωτερον λειτουργόν του Άρείου Πάγου :

Πρό πολλών χρόνων, άρχισεν ο μαέστρος, ο τότε φίλος μου και άντεισαγγελέως του Άρείου Πάγου άειμνηστος Μανιάκης έδημοσίευσεν στην εφημερίδα «Ακρόπολις» πολλά άρθρα και σημειώματα, σχετικά με την καλλιέργειαν της γής. Άνέφερε σ' αυτά περί άρότρων, βοδιών, στοβάς, θερισμών. Τον είχε πιάσει μανία μ' όλα αυτά.

Μία μέρα, ή γρηά ύπερήφανή μου, μου άνήγγειλε, την ώρα που κίπι έγραφα πάνω στο πάνο, πως με ζητούσαν ο κ. άντεισαγγελέως του Άρείου Πάγου. Κατ' άρχάς ή τρεις αυτές λέξεις, όπως μάλιστα ή ύπερήφανή μου τις τόνισε καλά - καλά και με κάποιο φόβο, μου έκοψαν λίγο τό αίμα, καθώς μάλιστα ήμουναι και μέσ' στην έμπνευσί μου.

Αμα κατάλαβα όμως πως έπρόκειτο για τό φίλο μου Μανιάχη, είπα στην τρομαγμένη ύπερήφανή :

— Ας περάση μέσα στο σαλόνι. Είνε φίλος μου ο κύριος...

Αμα, σέ λίγο, είδα τον φίλο μου, που είπε μ' ένα ύφος σοβαρόν, αφήνοντας σε μία καρέκλα ένα δέμα όλόκληρο έφημερίδες που είχε :

— Άκουσε, φίλε μου Νόνιο. Ήδη να σου πώ κάτι που σκέφτηκα, για να βγάλουμε παράδες, πολλά λεφτά... και να πάρουμε, πρό παντός μάλιστα σου, δόξα και τιμές.

Νά σάς πώ. Τα λόγια αυτά του φίλου μου μου έπεισαν πολύ άρμονικά σ' αυτά μου, ιδίως μάλιστα ή λέξεις «παράδες», «λεφτά», γιατί την έποχην εκείνη είχα οικονομικές δυσχέρειες. Του λέω λοιπόν συγχρημένος :

— Για στάσου, φίλε μου, να τό πώμε καλλίτερα. Λέγε λοιπόν. Είμαι στη διάθεσί σου για ό,τι μπορώ να έργασθω πολύ.

Μάλιστα αυτόν τον καιρό, έχω κείνι να έργασθω πολύ.

Ο μακαρίτης, βλέποντας με τ' έλλειδες κ' ένθουσιασμόν του μίλησας, άνοίγει εκείνο τό μύστον της «Ακροπόλεως» και μου λέει :

— Βλέπεις; Νά... έδώ... αυτά είνε διάφορα ψυχολογικά άρθρα μου, δημοσιευμένα σε διάφορα φύλλα της «Ακροπόλεως». Διάβασε αν ήθε τώρα κανένα να ιδής πόσο καλά περιγράφω τ' άροτρα, τό γενοσην που σπέρνεις, τό βάδισμα που προχωρούν άργά, άργά σπέρνεις, τή γή κ.τ.λ... Για δες, λοιπόν; Τί λες κ' έσύ ;

Και δείχνοντάς μου διάφορα κομμάτια των δημοσιευμάτων του, συνέχισε με τον ίδιο ένθουσιασμό :

— Θέλω, κατάλαβες, να συνθέσης μερικά κομμάτια άγροτικών. Μοναχά δηλαδή για τό γεωργό, που να τό νοιώθι ο άρότης.

Μοναχά δηλαδή για τό γεωργό, που να τό νοιώθι ο άρότης.

Μοναχά δηλαδή για τό γεωργό, που να τό νοιώθι ο άρότης.

Μοναχά δηλαδή για τό γεωργό, που να τό νοιώθι ο άρότης.

Μοναχά δηλαδή για τό γεωργό, που να τό νοιώθι ο άρότης.

Μοναχά δηλαδή για τό γεωργό, που να τό νοιώθι ο άρότης.

Μοναχά δηλαδή για τό γεωργό, που να τό νοιώθι ο άρότης.

Μοναχά δηλαδή για τό γεωργό, που να τό νοιώθι ο άρότης.

Μοναχά δηλαδή για τό γεωργό, που να τό νοιώθι ο άρότης.

Μοναχά δηλαδή για τό γεωργό, που να τό νοιώθι ο άρότης.

Μοναχά δηλαδή για τό γεωργό, που να τό νοιώθι ο άρότης.

Μοναχά δηλαδή για τό γεωργό, που να τό νοιώθι ο άρότης.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Π.

Η ώραίης Αθηναίης είνε πολλές, αλλά οι ιδιαίτεροι και άσυνείθιστοι τύποι έμορφιάς είνε πολύ σπάνιοι και ή περί ού ο λόγος Κυρία συγκαταλέγεται άκριβώς μεταξύ των όλιγίστων ώραίων. Άν την συναντήσετε έξω με καπέλλο θα θαυμάσετε την κομψότητά της, αλλά δέν θα σας προσελκύση ιδιαίτερος ή έμορφιά της. Χωρίς καπέλλο ή διαφορά είνε καταπληκτική. Από τις πλέον έλκυστικές και πικάντικες φυσιογνωμίες που μπορεί να φαντασθή κανείς, με γλυκύτητα ώραίας δεσποινίδος. Η σιλουέττα της θυμίζει καλλιγραμμον σώμα Άραπίνας. Άποφύγει τον πολύ κόσμο και άρέσκειται σε μικρούς φιλικούς κύκλους, όπου έχει την εύχαρία κανείς ν' απολαύση την ένδιαφέρουσαν και συγκρατητικήν όμιλία της ή οποία ξετυλίγεται τόσο ηρεμία και εύχάριστα, στο σοβαρό γραφείο της, κοντά στο άναμνέ ο τζάκι, χωμένη μέσα σε μία παλαιά σκαλιτή μασηρ πολυθρόνα. Είνε σοφί-γυναικίς στα γούστα της, στις προτιμήσεις της, δέν έχι μικροαδυναμίες γυναικείες, ούτε εύδους φιλοδοξίες, ίσως γι' αυτό είνε έκτάκτως ένδιαφέρουσα και συμπαθητική.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τό παρελθόν Σάββατον ή θαυμασιώτερα χορευτική έσπερίς της έποχής εις τάς αίθουσας της «Gran'e Bretagne».

Μεταξύ των ώραϊότερων και κομψότερων κυριών ήσαν κ. Δ. Λορέδου τουαλέττα μαγευτική περλέ, κ. Δ. Θεοχάρη τουαλέττα δαντέλλα ρόζ-μώβ, κ. Μπέπη τουαλέττα άριστοτεχνική, βιολασέ.

Την παρελθούσαν Πέμπτη ή τρίτη δεξίωσης εις τό Κυβερνείο παρά τη Κα Παύλου Κουντουριώτη ήτις έφερε κομψοτάτην άμείρισαν μαύρην.

Παρέστησαν κ. Ρομάνου, κ. Ριανκού, κ. Ντενίνοφ, κ. Ν. Πασπάτη, κ. Τάουζεντ, κ. Δ. Φωκά, κ. Μ. Γεωργαντά, κ. Άλευρά, κ. Κέντρον, κ. Αβέρωφ, κ. Ι. Παπαγιαννοπούλου κ. και Δις Μιταστή, κ. Κακουλίδη, κ. Αποστόλη, κ. Γ. Σταυρίδη, Δις Ριζάκη, Δις Β. Γεωργαντά, κ. Α. Ψύλλα, κ. Βότης.

Και οι κ.κ. Ναυάρχος Τάουζεντ, Κύρις ντέ Σαμπρέν, Ι. Κουντουριώτης, Στρατηγός Ζιράφ, Ηλιάσιος καληγητής, Βαζέ, Καράδιος, Δ. Πετροκόζκινας, Ι. Παπαγιαννοπούλου, Μπότσαρης, Βλαχόπουλος.

Από τις πλέον συμπαθητικές δεξιότητες-ράουτ παρά τη κ. Α. Πάντου. Η οικοδόσποινα εξαίρετικώς τύπος ώραϊοτάτης Ίστανίδος, φέρουσα τουαλέττα όλόμαυρη.

Μεταξύ των κεκλημένων κ. Π. Βουλούνη, κ. και κ. Ρακτιβάν, Δις Τριανταφυλλίδη, κ. Λαδοπούλου, κ. Γεωργιάδη, κ. Παναγιώτη, κ. και κ. Βεργιοπούλου, κ. Τριανταφυλλίδης κ.λ.π.

Χορευτική έσπερίς παρά τώ Προσβυτη της Σεργίας κ. Γκαμπρίλοβιτς.

Διακρίνομεν τον ύπουργόν Έσπεριόπου και κ. Ρούφον, τον ύπουργόν των Ναυτικών και κ. Χατζητριαντάφον, Στρατηγόν και κ. Ζιράφ, Συναγματάρχον και κ. Λεπετί, τον ά' γραμματέα της Βελγικής Προσβείας και την κ. Ντελκουάν, κ. και κ. Ίμελν, έκτάκτως κομψόν σύνολον, μωβ-ρόζ, κ. και κ. Γ. Καραντιώτη τουαλέττα καλαίσθητη λευκή περλέ, κ. και κ. Α. Μεταλακοπούλου τουαλέττα μπλε λυβάν, κ. και κ. Α. Θεοχάρη τουαλέττα ρόζ, κ. Β. Χατζηλάου, τουαλέττα όρνις, κ. και κ. Ν. Τριανταφυλλάου τουαλέττα μαύρη, κ. και κ. Τσαμαδού κ.λ.π.

Η κατά Σάββατον δεξίωσης παρά τώ κ. και τη κ. Παντελίδη τό παρελθόν Σάββατον έκτάκτως εύχάριστη.

Κυρία άττοχέων ο κ. Κλέων Τριανταφυλλίδης (Αττίς) όστις έπαγοδόσε πρώτη φορά δύο από τά τραγούδια του που συμπεριλαμβάνοντο πρόγραμμα της συνάντης του και κατενθουσίασεν κυριολεκτικώς τους παρευρισκομένους μετά των άφαιρών και ή κ. Π. Ροδόπου — μία γλυκύτατη κρεολή — κ. και κ. Μπατακωτή, κ. και κ. Αϊσιό, Δις Κατάρου πολύ συμπαθητική συντροφίστρα, κ. Κ. Τριανταφυλλίδη, κ. και κ. Θεολόγου, κ. και κ. Κυριασέ, κ. και Δις Ηλιάσιον, κ. Μεζοκίτη, κ. Μπόλλη, κ. Σταυρίδη κ.λ.π.

Κατά Παρασκευήν δεξίωσης παρά τη κ. Γ. Ψύλλα.

Προσβες φιλική δεξίωσης παρά τη κ. Καλλιμάρω. Ένα άριστοτεχνόν στρατιού θαυμασιών νεοτεχνικών. Μεταξύ των κεκλημένων, κ. Πασπάτη, κ. Χρησολόγη, Σαμουάκη, Δις Κωστή, κ. Γεωργαντά, κ. Θ. Ζαίρη κ.λ.π.

Η Μονταίν

Κι' έτσι, άναβλήθη εκ' άδυστον ή μουσικοσυνθέτης των από τριών και των βιβλίων και έμεινα άποστός για όλη μου τη ζωή.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Άνέκδοτα της ζωής των κ. κ. Σπ. Μερακούρη, Σπ. Πάσιον, του καθηγητού Λορέν, Γρ. Ξενοπούλου και Μαρκίας Κοτοπούλη. Ο κ. Μερακούρης στο Πόρ-τ'όφ, τό καρόνι του πατέρα του. Αναβάσει εις τό θηρί.

Μπαρε τό παιδί του καπετάν Μερακούρη, διά υποκατάστατο.

Σας γράφω, Αθηνών. Μία νύχτα τρώω και φάω. Ο κ.

Μήτσος ύπερασπιστής των Αττιδών. Πάρε να δείρουμε εν Σάββατον. Το περίσσορο του Γεωργαντά. Εις τάς φυλάκεις.

Ο καθήκοντες κ. Λορέν εν μέσω άποτών. Στιγματίζω τρώω. Τα άποτελέσματα μιας ένέσεως. Θα ζήση ή θα πεθάνη ο καπετάν Δημόδοκος. Το κόκκαλον των παλατιών του κ.

Το άποτελέσματα μιας ένέσεως. Θα ζήση ή θα πεθάνη ο καπετάν Δημόδοκος. Το κόκκαλον των παλατιών του κ.

Το άποτελέσματα μιας ένέσεως. Θα ζήση ή θα πεθάνη ο καπετάν Δημόδοκος. Το κόκκαλον των παλατιών του κ.

Το άποτελέσματα μιας ένέσεως. Θα ζήση ή θα πεθάνη ο καπετάν Δημόδοκος. Το κόκκαλον των παλατιών του κ.

Το άποτελέσματα μιας ένέσεως. Θα ζήση ή θα πεθάνη ο καπετάν Δημόδοκος. Το κόκκαλον των παλατιών του κ.

Το άποτελέσματα μιας ένέσεως. Θα ζήση ή θα πεθάνη ο καπετάν Δημόδοκος. Το κόκκαλον των παλατιών του κ.

Το άποτελέσματα μιας ένέσεως. Θα ζήση ή θα πεθάνη ο καπετάν Δημόδοκος. Το κόκκαλον των παλατιών του κ.

Το άποτελέσματα μιας ένέσεως. Θα ζήση ή θα πεθάνη ο καπετάν Δημόδοκος. Το κόκκαλον των παλατιών του κ.

Το άποτελέσματα μιας ένέσεως. Θα ζήση ή θα πεθάνη ο καπετάν Δημόδοκος. Το κόκκαλον των παλατιών του κ.

Το άποτελέσματα μιας ένέσεως. Θα ζήση ή θα πεθάνη ο καπετάν Δημόδοκος. Το κόκκαλον των παλατιών του κ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΟΙ ΚΑΛΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΙ

[Χριστουγεννιάτικη διήγηση]

«Η θεά Κελαρμινή τους είδε με τα μάτια της. Όπως ο γάλα και με γάλα, γινέ μ'! Δύο καλλικαντζάρους, τόσοι δά, μαύροι και με κατσούλες, χοροπηδούσαν πάνω στον Πάρεδρο, του Γερανού το σπίτι! Τους είδε και ο Γαλελός και τρέμασε ο μαύρος!...»

Και το έπιστοποίησε αυτό κι' ο Γαλελός και το επιβεβαίωσαν ο Ντούλας ο Καρασεβντάς, του χωριού τ' ἀγκάθι... Μόνον ο Καπετάν-Καραμπλιάς, ο τρομερός λοχίας των εδζάνων, δε μπορούσε να το πιστέψει και να το παραδεχθεί ποτέ!

Σκαλικαντζαρόνδια της σήμερινής ημέρας, και δη καμπυροσθέν νου! Ανακριβές... Ανακριβέστατον!...

Είχε θυμώσει ο λοχίας για καλά. Των μουστακιών του η τριχες ήνορθώσαν οδν άγιου άγκάθι, συνεκλονέτο όλος εξ όργης, και των τσαρουχιών η φούντες έφρουσαν, θαρρείς, από άγανάκτηση μεγάλη...

Άχνα, να μην άκούσου περι του τοιούτου!...

Και έκρότησε κροκιάτα τον ταραχισαρχον και παραξίσαρχον βορδουλά του!

Οι χωρικοί πηόουσντες, φοβισμένοι, έτολίγοντο σής τριχάτες των κάπες, σιωπώντες, τρέμοντες.

Δέν χοροτάβ' ού Καπετάν-Καραμπλιάς!...

Μόνον ο φτωχός Γαλελός, ένας δυστυχής και κακομοιραμένος χωρικός, αδύνατος και χλωμός, χλωμός από τους παγετούς, οδν χειμωνιάτικο πελόνι, τώμπος να τον διακόψη:

Μά το' αδριανή, κύρ λουχία, το' είδα!

Ο λοχίας έστράφη γλεγομένος εξ όργης.

Τι είδες, οδρ έλμπουνασμένε;

Το' Καλλικαντζάρ'ς, κύρ λουχία.

Ποδ το' είδες, οδρ παλαβέ;

Στου Γερανού του Πάρεδρου! Ψηλός στου μπδ' σ', κύρ λουχία... κι' βεργολιγερούς κι' με κατσούλα' φορούσε κι' τσαρούχια, κύρ λουχία...

Λουχιάς κι' έπρδ σ'! Σχασμός, άνερόπος διακόλων ο Καπετάν-Καραμπλιάς και ύψωσε τον βορδουλάν κατά του γιγοντός Γαλελίου!...

Να οδρ να μδ' νά διασπείρης γήμας δορίστους και να διαταράξεις το φιλόνομον κοινόν!

Και στράφει έφώναξε πρds τους ενζώνους:

Οδρ Ζαρχαδιά! Οδρ Βζούλα! Πάρε οδρ κι' δέστε τον, έκεί στην έκκλησι, στου δέντρου, τουδν δαιμονισμένον!... Άκούς έκεί να διασπείρης γήμας στου χωριού!...

Και πάλιν χεόππος, άπειλητικά τον βορδουλά!

«Έν τούτοις όμως, παρ' όλην του Γαλελίου την τιμωρίαν και του λοχία τους λόγους! τους καθισχυρισμούς, οι περι έμφανίσως Καλλικαντζάρων γήμας, διέτρεχαν υπό χειμυθιαν και άνησυχούσαν το μικρό χωριό...»

Και αυτός ο Γερανός ο Πάρεδρος, εδάνη ούννονος και βαρύνθεμος στους δρόμους.

Κατ' θά είδι, κι' οδ κύρ Πάρεδρος!...

Οδ μιν αλλά και η του ιερέως πρόσκλησις και ένας άγιασμός εις την οίκιαν όπου έγεινε, και τα παλαιοτάτονα και τα θειασκήρια και τα τραγούμλλα που έκαιοντο στο σπίτι του Πάρεδρου και έζεζανδλη την γειτονιά, τα πάντα έπιστολοούν και ενίσχυαν.

Τρομαγμένες η γυναίκες του χωριού, έκλείοντο από ένωρις στα σπία και άν και ήρχοντο γιορτές χαράς, μια σιωπή και μια άνησυχία μυστική, κατείχε το χωριό. Έκείνη όμως που περισσότερον ήλέφερε άλ' όλους ήταν η Λέγκω η ώροση και λατταριστή Πάρεδροπούλα. Οδρ έτρωγε, οδρ έπινε από τον φόβο,

Τον έδεσαν στο δένδρο.

Τον έδεσαν στο δένδρο.

Τον έδεσαν στο δένδρο.

Τον έδεσαν στο δένδρο.

Τον έδεσαν στο δένδρο.

Τον έδεσαν στο δένδρο.

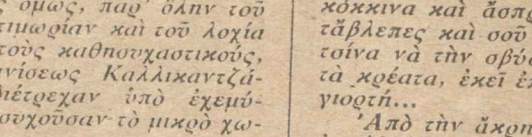
Τον έδεσαν στο δένδρο.

Ένας καλλικαντζάρος άνεβηκ στην καπνοδόχη.

Έγιναν καλλικαντζάρους το χωριό!

Τον έδεσαν στο δένδρο.

Τον έδεσαν στο δένδρο.

Τον έδεσαν στο δένδρο.

Τον έδεσαν στο δένδρο.

Τον έδεσαν στο δένδρο.

Τον έδεσαν στο δένδρο.

Τον έδεσαν στο δένδρο.

Τον έδεσαν στο δένδρο.

Τον έδεσαν στο δένδρο.

Τον έδεσαν στο δένδρο.

βέβαια, των Καλλικαντζάρων—οδρ έκοιμάτο, οδρ ποτέ ήσυχζε. Στον παραμυθό τον θόρυβο, πεταγόταν έντρομη και έβγαζε φωνές, πελιδνή, έλεεινή, άξιοδάκρυτη...

«Ιερουμουκράτησαν κι' του το π'! διαμαρτύροτο ο κύρ λοχίας, με παντοειδή μυθεύματα φαντασιώδη!...»

Και στίβον το μουστάκι του, εφιδύριον άγυαλιών όλων, από μέσα του.

Οδραία τα καταφέρν' η κρυφοναπαθείσα!...

Το χωριό είχε κοιμηθεί από νωρίς. Ψυχή δέν κινείται πονθενά και ζωτνόν δέν άνασαινει. Τα σπίακια του χωριού, με κλεισμένα, οδν μετακινείται παρόδνρα, κοιμούνται, θαρρείς, κι' αυτά. Μέσα σ' άλλα ήσυχάει και το Γερανού του Πάρεδρου το σπίτι, παρ' όλα τα δαιμόνια που το τριγυρίζουν και το άπειλούν. Άζαφα κάτω από την πυκνή της φάτης πατσούλα, ένα μικρό φάντασμα σπακώθηκε. Ήταν ένας, ο φτωχός ο Γαλελός το περιέγραφε και κύρ Κελαρμινή το είδε: «Φηλό και βεργολιγερδ και με κατσούλα στο κεφάλι». Πήδνε την μάντρα και χύθηκε μέσα στο Γερανού το σπίτι...

Σε λίγο άλλος Καλλικαντζάρος σπείρο στρογγυλός, κι' άοχημοκαμωμένος. Κατσούλα φορούσε, κεφάλι του, κι' αυτός, όπως ο πρώτος.

Επιδήσε κι' αυτός στή φάτη, άνεβηκε στή κεραυνοειδή χαίτη έκεί, οδν να τον ρούφηει το μαύρο σκοτάδι, το πνιγμένο, κύρ λουχία, το' είδα!

«Η κύρ Κελαρμινή είχε μεγάλο δικιο κι' ο φτωχός Γαλελός, της αλήθειας μεγαλομάρτης ήτανε!...»

Λατταριστή, η Λέγκω του Πάρεδρου, οδν χωρικό της στρώμα, είσαν ζαλιμμέν. Και κάποτε άνατολίζονταν από θάλασσα, που φορούσαν την τσιμπούζον άγριες, και γριζέ και σπασαφέτο και έδεχνότανε, σής φωνάτες της κόκκινης-πυρην θάλασσα θαρρείς, βελόντες της.

Σκεφτόταν διάφορα πράγματα. Φαγε. Παραμίλαγε, ήταν άνα κάτω, τις οχότανε να φωνάξη, να κάρη θόρυβο, πατιντί.

Ο φόβος και η ταραχή, που όλη την ήμεραν την έτάραζανότε ύπνησαν κιν...

Άλ' έξω, στο χαγιάτι του σπιτιού, πολυεργά χρονοάρε, έκρέμαντο, και ένα γουρουνό χρινάτο άπ' το πάχος, με σ' σκοτάδι λευκάει... Μεζέδες έπιστοι και καλοφωμένον μορμίζαν. Άρνάκι του γάλακτος τετράπαχο, οδν νάσαν από κόκκινα και άσπρα τριαντάφυλλα φτιασμένο. Λουκάνικα με τάλβερες και οδν άνάβανε μια όρεξη, που ήθελες άκούς φ' τοίνα να την οβόρη... Λατταριστή, λιγούριστή, ζουλαιστή, τα κρέατα, έκεί επάνω κρεμασμένα περιμένον την άσπρη γιορτή...

Από την άκρη της «οσφίτας» ένας μαύρος Καλλικαντζάρος έπροβάλλε.

Κοντός και στρογγυλός και κακοσώματος. Πατώντας από ποδιάς της μύτες, πρds τα φαγώμια έτράβηξε και σταθεί έκεί έμπρός, μαρμάρωσε βορδός και οσισμένος. Τρώνε οι Καλλικαντζάρου τα κρέατα, και προτιμούν το χοιρινό ιδίως!...

Έκείνη τη στιγμή άλλος Καλλικαντζάρος έγρηκε από την άλλη άκρη...

Ψηλότερος αυτός και βεργολιγερδός... Δέν σάθηκε έμπρός στο κρέας, αλλά έτράβηξε, πρds την άλλη κάμαρη του χαγιατιού, όπου κοιμότανε, τον ταραγμένο ύπνο της, η Λέγκω!...

Έστάθηκε άπ' έξω και κρυφοκίτταζε από μαν τρυπίσκα!... Πολύ περιεργό, για έναν Καλλικαντζάρο αυτό!... Γιατί να μη καταβή από την κα-

Μάνα μ' ένας Καλλικαντζάρος.

Ανέκρουσε πρds τα ήμέτερα συμφέροντα, δέχοφεν ο λοχίας, διότι η διάδοσις αυτή με ήπιόδισε να στανταίμαι μετά της ποτής Έλέγκους!... Έλέγα να μη του μωριού οδ Γερανού, για αυτό έτιμώρησα κι' τον Γαλελίο, πρδντάως!...

Και ήρχισε να διηγείται τα εκ του έρωτος μαρτύρια. Την άγαπάν, οδρ Καρασεβντά! Έρους μοναχίτατους με- χει καρδιάς και ήπερφυόται!...

Και άναστέναζε βαθύως.

Ταύτα κι' μένον δι' αυτήν ιόνιους σκλάβους κι' πυριφλεγής!... Και επειδή ο χωρικός δέν έφαινετο στανκινόμενος από το πάθος τουδ το λοχία, αλλά έξυκολούθει να κυτάξη λι- τωμένα πρds τα κρέατα με γουρλωμένα μάτια, ο Καπετάν-Καραμπλιάς τον χεόππος οδν άμω.

Δέν έννοεις τοδ Καρασεβντά, από έπιστήμονικην άισθημα-

Μάνα μ' ένας Καλλικαντζάρος.

Ανέκρουσε πρds τα ήμέτερα συμφέροντα, δέχοφεν ο λοχίας, διότι η διάδοσις αυτή με ήπιόδισε να στανταίμαι μετά της ποτής Έλέγκους!... Έλέγα να μη του μωριού οδ Γερανού, για αυτό έτιμώρησα κι' τον Γαλελίο, πρδντάως!...

Και ήρχισε να διηγείται τα εκ του έρωτος μαρτύρια. Την άγαπάν, οδρ Καρασεβντά! Έρους μοναχίτατους με- χει καρδιάς και ήπερφυόται!...

Και άναστέναζε βαθύως.

Ταύτα κι' μένον δι' αυτήν ιόνιους σκλάβους κι' πυριφλεγής!... Και επειδή ο χωρικός δέν έφαινετο στανκινόμενος από το πάθος τουδ το λοχία, αλλά έξυκολούθει να κυτάξη λι- τωμένα πρds τα κρέατα με γουρλωμένα μάτια, ο Καπετάν-Καραμπλιάς τον χεόππος οδν άμω.

Δέν έννοεις τοδ Καρασεβντά, από έπιστήμονικην άισθημα-

Μάνα μ' ένας Καλλικαντζάρος.

Ανέκρουσε πρds τα ήμέτερα συμφέροντα, δέχοφεν ο λοχίας, διότι η διάδοσις αυτή με ήπιόδισε να στανταίμαι μετά της ποτής Έλέγκους!... Έλέγα να μη του μωριού οδ Γερανού, για αυτό έτιμώρησα κι' τον Γαλελίο, πρδντάως!...

Και ήρχισε να διηγείται τα εκ του έρωτος μαρτύρια. Την άγαπάν, οδρ Καρασεβντά! Έρους μοναχίτατους με- χει καρδιάς και ήπερφυόται!...

Και άναστέναζε βαθύως.

Ταύτα κι' μένον δι' αυτήν ιόνιους σκλάβους κι' πυριφλεγής!... Και επειδή ο χωρικός δέν έφαινετο στανκινόμενος από το πάθος τουδ το λοχία, αλλά έξυκολούθει να κυτάξη λι- τωμένα πρds τα κρέατα με γουρλωμένα μάτια, ο Καπετάν-Καραμπλιάς τον χεόππος οδν άμω.

Δέν έννοεις τοδ Καρασεβντά, από έπιστήμονικην άισθημα-

Μάνα μ' ένας Καλλικαντζάρος.

Ανέκρουσε πρds τα ήμέτερα συμφέροντα, δέχοφεν ο λοχίας, διότι η διάδοσις αυτή με ήπιόδισε να στανταίμαι μετά της ποτής Έλέγκους!... Έλέγα να μη του μωριού οδ Γερανού, για αυτό έτιμώρησα κι' τον Γαλελίο, πρδντάως!...

Και ήρχισε να διηγείται τα εκ του έρωτος μαρτύρια. Την άγαπάν, οδρ Καρασεβντά! Έρους μοναχίτατους με- χει καρδιάς και ήπερφυόται!...

Και άναστέναζε βαθύως.

Ταύτα κι' μένον δι' αυτήν ιόνιους σκλάβους κι' πυριφλεγής!... Και επειδή ο χωρικός δέν έφαινετο στανκινόμενος από το πάθος τουδ το λοχία, αλλά έξυκολούθει να κυτάξη λι- τωμένα πρds τα κρέατα με γουρλωμένα μάτια, ο Καπετάν-Καραμπλιάς τον χεόππος οδν άμω.

Δέν έννοεις τοδ Καρασεβντά, από έπιστήμονικην άισθημα-

Μάνα μ' ένας Καλλικαντζάρος.

Ανέκρουσε πρds τα ήμέτερα συμφέροντα, δέχοφεν ο λοχίας, διότι η διάδοσις αυτή με ήπιόδισε να στανταίμαι μετά της ποτής Έλέγκους!... Έλέγα να μη του μωριού οδ Γερανού, για αυτό έτιμώρησα κι' τον Γαλελίο, πρδντάως!...

Και ήρχισε να διηγείται τα εκ του έρωτος μαρτύρια. Την άγαπάν, οδρ Καρασεβντά! Έρους μοναχίτατους με- χει καρδιάς και ήπερφυόται!...

Και άναστέναζε βαθύως.

Ταύτα κι' μένον δι' αυτήν ιόνιους σκλάβους κι' πυριφλεγής!... Και επειδή ο χωρικός δέν έφαινετο στανκινόμενος από το πάθος τουδ το λοχία, αλλά έξυκολούθει να κυτάξη λι- τωμένα πρds τα κρέατα με γουρλωμένα μάτια, ο Καπετάν-Καραμπλιάς τον χεόππος οδν άμω.

Δέν έννοεις τοδ Καρασεβντά, από έπιστήμονικην άισθημα-

Μάνα μ' ένας Καλλικαντζάρος.

Ανέκρουσε πρds τα ήμέτερα συμφέροντα, δέχοφεν ο λοχίας, διότι η διάδοσις αυτή με ήπιόδισε να στανταίμαι μετά της ποτής Έλέγκους!... Έλέγα να μη του μωριού οδ Γερανού, για αυτό έτιμώρησα κι' τον Γαλελίο, πρδντάως!...

Και ήρχισε να διηγείται τα εκ του έρωτος μαρτύρια. Την άγαπάν, οδρ Καρασεβντά! Έρους μοναχίτατους με- χει καρδιάς και ήπερφυόται!...

Και άναστέναζε βαθύως.

Ταύτα κι' μένον δι' αυτήν ιόνιους σκλάβους κι' πυριφλεγής!... Και επειδή ο χωρικός δέν έφαινετο στανκινόμενος από το πάθος τουδ το λοχία, αλλά έξυκολούθει να κυτάξη λι- τωμένα πρds τα κρέατα με γουρλωμένα μάτια, ο Καπετάν-Καραμπλιάς τον χεόππος οδν άμω.

Δέν έννοεις τοδ Καρασεβντά, από έπιστήμονικην άισθημα-

Μάνα μ' ένας Καλλικαντζάρος.

Ανέκρουσε πρds τα ήμέτερα συμφέροντα, δέχοφεν ο λοχίας, διότι η διάδοσις αυτή με ήπιόδισε να στανταίμαι μετά της ποτής Έλέγκους!... Έλέγα να μη του μωριού οδ Γερανού, για αυτό έτιμώρησα κι' τον Γαλελίο, πρδντάως!...

Και ήρχισε να διηγείται τα εκ του έρωτος μαρτύρια. Την άγαπάν, οδρ Καρασεβντά! Έρους μοναχίτατους με- χει καρδιάς και ήπερφυόται!...

Και άναστέναζε βαθύως.

Ταύτα κι' μένον δι' αυτήν ιόνιους σκλάβους κι' πυριφλεγής!... Και επειδή ο χωρικός δέν έφαινετο στανκινόμενος από το πάθος τουδ το λοχία, αλλά έξυκολούθει να κυτάξη λι- τωμένα πρds τα κρέατα με γουρλωμένα μάτια, ο Καπετάν-Καραμπλιάς τον χεόππος οδν άμω.

Δέν έννοεις τοδ Καρασεβντά, από έπιστήμονικην άισθημα-

Μάνα μ' ένας Καλλικαντζάρος.

Ανέκρουσε πρds τα ήμέτερα συμφέροντα, δέχοφεν ο λοχίας, διότι η διάδοσις αυτή με ήπιόδισε να στανταίμαι μετά της ποτής Έλέγκους!... Έλέγα να μη του μωριού οδ Γερανού, για αυτό έτιμώρησα κι' τον Γαλελίο, πρδντάως!...

Και ήρχισε να διηγείται τα εκ του έρωτος μαρτύρια. Την άγαπάν, οδρ Καρασεβντά! Έρους μοναχίτατους με- χει καρδιάς και ήπερφυόται!...

Και άναστέναζε βαθύως.

Ταύτα κι' μένον δι' αυτήν ιόνιους σκλάβους κι' πυριφλεγής!... Και επειδή ο χωρικός δέν έφαινετο στανκινόμενος από το πάθος τουδ το λοχία, αλλά έξυκολούθει να κυτάξη λι- τωμένα πρds τα κρέατα με γουρλωμένα μάτια, ο Καπετάν-Καραμπλιάς τον χεόππος οδν άμω.

Δέν έννοεις τοδ Καρασεβντά, από έπιστήμονικην άισθημα-

Μάνα μ' ένας Καλλικαντζάρος.

Ανέκρουσε πρds τα ήμέτερα συμφέροντα, δέχοφεν ο λοχίας, διότι η διάδοσις αυτή με ήπιόδισε να στανταίμαι μετά της ποτής Έλέγκους!... Έλέγα να μη του μωριού οδ Γερανού, για αυτό έτιμώρησα κι' τον Γαλελίο, πρδντάως!...

Και ήρχισε να διηγείται τα εκ του έρωτος μαρτύρια. Την άγαπάν, οδρ Καρασεβντά! Έρους μοναχίτατους με- χει καρδιάς και ήπερφυόται!...

Και άναστέναζε βαθύως.

Ταύτα κι' μένον δι' αυτήν ιόνιους σκλάβους κι' πυριφλεγής!... Και επειδή ο χωρικός δέν έφαινετο στανκινόμενος από το πάθος τουδ το λοχία, αλλά έξυκολούθει να κυτάξη λι- τωμένα πρds τα κρέατα με γουρλωμένα μάτια, ο Καπετάν-Καραμπλιάς τον χεόππος οδν άμω.

Δέν έννοεις τοδ Καρασεβντά, από έπιστήμονικην άισθημα-

Μάνα μ' ένας Καλλικαντζάρος.

Ανέκρουσε πρds τα ήμέτερα συμφέροντα, δέχοφεν ο λοχίας, διότι η διάδοσις αυτή με ήπιόδισε να στανταίμαι μετά της ποτής Έλέγκους!... Έλέγα να μη του μωριού οδ Γερανού, για αυτό έτιμώρησα κι' τον Γαλελίο, πρδντάως!...

Και ήρχισε να διηγείται τα εκ του έρωτος μαρτύρια. Την άγαπάν, οδρ Καρασεβντά! Έρους μοναχίτατους με- χει καρδιάς και ήπερφυόται!...

Και άναστέναζε βαθύως.

Ταύτα κι' μένον δι' αυτήν ιόνιους σκλάβους κι' πυριφλεγής!... Και επειδή ο χωρικός δέν έφαινετο στανκινόμενος από το πάθος τουδ το λοχία, αλλά έξυκολούθει να κυτάξη λι- τωμένα πρds τα κρέατα με γουρλωμένα μάτια, ο Καπετάν-Καραμπλιάς τον χεόππος οδν άμω.

Δέν έννοεις τοδ Καρασεβντά, από έπιστήμονικην άισθημα-

Μάνα μ' ένας Καλλικαντζάρος.

Ανέκρουσε πρds τα ήμέτερα συμφέροντα, δέχοφεν ο λοχίας, διότι η διάδοσις αυτή με ήπιόδισε να στανταίμαι μετά της ποτής Έλέγκους!... Έλέγα να μη του μωριού οδ Γερανού, για αυτό έτιμώρησα κι' τον Γαλελίο, πρδντάως!...

Και ήρχισε να διηγείται τα εκ του έρωτος μαρτύρια. Την άγαπάν, οδρ Καρασεβντά! Έρους μοναχίτατους με- χει καρδιάς και ήπερφυόται!...

Και άναστέναζε βαθύως.

Ταύτα κι' μένον δι' αυτήν ιόνιους σκλάβους κι' πυριφλεγής!... Και επειδή ο χωρικός δέν έφαινετο στανκινόμενος από το πάθος τουδ το λοχία, αλλά έξυκολούθει να κυτάξη λι- τωμένα πρds τα κρέατα με γουρλωμένα μάτια, ο Καπετάν-Καραμπλιάς τον χεόππος οδν άμω.

Δέν έννοεις τοδ Καρασεβντά, από έπιστήμονικην άισθημα-

Μάνα μ' ένας Καλλικαντζάρος.

Ανέκρουσε πρds τα ήμέτερα συμφέροντα, δέχοφεν ο λοχίας, διότι η διάδοσις αυτή με ήπιόδισε να στανταίμαι μετά της ποτής Έλέγκους!... Έλέγα να μη του μωριού οδ Γερανού, για αυτό έτιμώρησα κι' τον Γαλελίο, πρδντάως!...

Και ήρχισε να διηγείται τα εκ του έρωτος μαρτύρια. Την άγαπάν, οδρ Καρασεβντά! Έρους μοναχίτατους με- χει καρδιάς και ήπερφυόται!...

Και άναστέναζε βαθύως.

Ταύτα κι' μένον δι' αυτήν ιόνιους σκλάβους κι' πυριφλεγής!... Και επειδή ο χωρικός δέν έφαινετο στανκινόμενος από το πάθος τουδ το λοχία, αλλά έξυκολούθει να κυτάξη λι- τωμένα πρds τα κρέατα με γουρλωμένα μάτια, ο Καπετάν-Καραμπλιάς τον χεόππος οδν άμω.

Δέν έννοεις τοδ Καρασεβντά, από έπιστήμονικην άισθημα-

Μάνα μ' ένας Καλλικαντζάρος.

Ανέκρουσε πρds τα ήμέτερα συμφέροντα, δέχοφεν ο λοχίας, διότι η διάδοσις αυτή με ήπιόδισε να στανταίμαι μετά της ποτής Έλέγκους!... Έλέγα να μη του μωριού οδ Γερανού, για αυτό έτιμώρησα κι' τον Γαλελίο, πρδντάως!...

Και ήρχισε να διηγείται τα εκ του έρωτος μαρτύρια. Την άγαπάν, οδρ Καρασεβντά! Έρους μοναχίτατους με- χει καρδιάς και ήπερφυόται!...

Και άναστέναζε βαθύως.

Ταύτα κι' μένον δι' αυτήν ιόνιους σκλάβους κι' πυριφλεγής!... Και επειδή ο χωρικός δέν έφαινετο στανκινόμενος από το πάθος του

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΦΟΥΝΤΟΥΚΙ

[Χριστουγεννιάτικο παραμύθι]

Κατέβαινα από το Τέμπο. Χειμώνας, χιονιάς και χροσταλλιάς. — Η μεγάλη καρδιά του χωριού, βουίζαν από τον άνεμο. — Στ' απόμειρα «αλάγια» του Τέμπο, τα χωριάτοια έπαιζαν, το «τοίφ-τέξ», ένα παιχνίδι, με φουντούκια, που παίζουν όλα τα παιδιά στη Μακεδονία, τις τρεις γιορτινές των Χριστουγέννων μέρες. — Το παίζουν, όπως τα «χότσια» στην Ελλάδα. — Χαράσσουν ένα κύκλο τριγύρω, για «άλωνι», βάζουν μέσα, ένα πεύκο χονδρό, όπου τον λένε «Μπάμπω», (γοργό) και τον χτυπούν με μικρά φουντούκια. Όποιος τον άγγισει, κάθεται και φυλάει, και όσα φουντούκια, βίζουν οι άλλοι, χωρίς να τον άγγίσουν, τα κερδίζει αυτός.

Το παιχνίδι το λένε «Μπάμπω». — «Μπάμπω» ντά γράμμε» (την μπαμπά να παίζουμε).

Κοντά μας και μερικοί χωρικοί και δυο-τρεις γοργές, που πήγαιναν εις το «παζάρι» να ψωνίσουν.

Μιλούσαμε για τα φουντούκια, τα «λέσκι» όπως τα λέν εκεί, για το «Αγιο Όρος», που βγάει τα καλλίτερα, για το «τοίφ-τέξ» και για τα ξηροψημένα, που πουλούσανια φορά, οι έβραίοι στη Θεσσαλονίκη.

— Και από που αυτή η συνήθεια, να παίζουν τα Χριστουγεννα φουντούκια τα παιδιά εδώ;

— Η «Μπάμπω» λέν απ' το Χριστό, βαστάει το «άντετι» (έθιμο), που άπανταί ο Στάβρας, παλιός γέρος του χωριού.

Και άρχισε κάτι να μου λέει. — Μά η «επάμπε» που παγιναν πεζές, τον διορθώναν και έτσι κατόρθωσα, μπαλωμένο — επιδιορθώσαν, να μάθω του «φουντουκιού» το παραμύθι.

Όταν η Παναγία πήρε τον Χριστό, να φύγει για το Μισύρι (Αίγυπτο), φεύγοντας τον θρησίδον «Πρόδη», ο Άγγελος Κυρίαν, τους έδωσε ένα «τουφά» φουντούκια που δεν άπρηχον τότε εις την γη διά τροφή στον δρόμο.

Τα φέρτασε σ' ένα της φάνης όνο, εκάθησε άπάνω και η Παναγία, με τον Χριστό στα χέρια και τραβήξαν. Για να μην κλαίη το «Αγιο Βάφω», η Θεοτόκος του έδωκε ένα φουντούκι, να βαστάει και να παίζει.

Τη νύχτα εκείνη, που γεννήθηκε ο Χριστός και τρεις μέρες κατόπιν, όλα του Θεού τα πλάσματα, έπλησαν ανθρώπινη φωνή. — Ανθρώπια, πέτρες, ξύλα, δένδρα, νερά και ποταμοί, ζώα, πουλιά, μερμηγκιά, λουλούδια, φρούτα, άχουρα...

Έτσι έπλησαν και τα φουντούκια, λαλιά απ' θρωπινή.

Μά αν πέρασαν η τρεις ημέρες, όλα πάλι πάσαν. — Τα άφου δεν μιλούν, σκέπτονται... Τα ζώα μισούν, μιλούν, μουκνίζον, σφρυγίζουν ή λαλούν, μά δεν μιλούν καθόλου.

Μόνον εκείνο το φουντούκι, που κέρτασε ο Χριστός στα χέρια του, κράτησε τη λαλιά του. — Εύκοιμα του Θεού... Το θειον βρέφος έπαιζε μ' αυτό και δεν το άποχωριόταν... Το φουντούκι του τραγουδούσε εις τον δρόμο, το νανούριζε και κύλας και χοροπρόδουσε και το διασκέδαζε στοργικώς. — Όπως έινε, και γυαλιστερό, σαν κεφαλάκι ενός μικρού παιδιού. Για κύτταζε το, για να δής!

Εύχ' Θεού να γείνη έτσι!

Σάν πήγαινε στην Αίγυπτο και πέρασε καιρός, το φουντούκι, στο πεζούλι απ' έξω καθισμένο του σπιτιού, το πήρε ο ύπνος.

Ένας διαβατικός πελαργός, γέρος και σοφός, που τ' έβλεπε πρώτη φορά εις τη ζωή του, το πήρε να το μελετήσει. — Ο Χριστός μέσα το εύλόγησε! — Πήγαινε να ευχαριστήσει και τον κόσμο, όπως ευχαριστήσας έρε: Κοιμημένο το φουντούκι δεν κατάλαβε και έτσι βρέθηκε στην πέρα θάλασσα, στην από θα μεριά...

Ο πελαργός, σάν δεν μπορούσε να βγάλει τίποτε από αυτό, το άφηκε και το λημόνησε στην άκρη στη φωλιά του, σ' ένα νύκτα. Ένας γέρο-Βορριάς, που φύσας, το πήρε μια ημέρα και το έφερε σε μια γειτονική αυλή.

Στο σπίτι εκείνο καθότανε μια γοργά και ένας γέρος. Καθό μωγάλο του γαγε, που δεν κάνανε παιδιά. Κάθε ημέρα το θεό παρακαλούσαν.

Θεέ μου, δώσε μας ένα παιδί και ως ειχ' και από καρδιά!

Το πρωί σάν σηκώθηκε να ακουτίση την αυλή της γοργά, είδε το φουντούκι. Το πήρε, το γύρισε από δω, το γύρισε από κει.

— Τι να είνε τούτο! Μύδαλο είνε; Κοκκινάρι είνε; Καρυδάκι να είνε!...

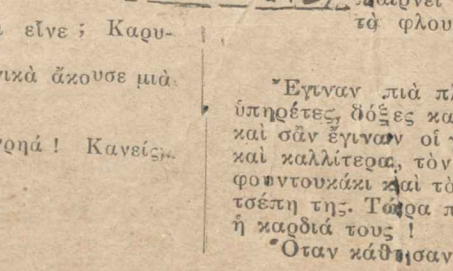
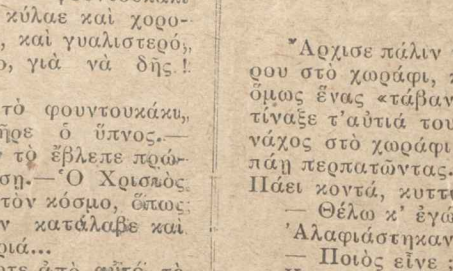
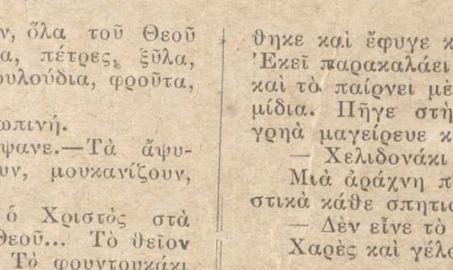
Το βάλε, για να το φάη στο στόμα της, μά ξαφνικά άκουσε μια φωνή μεγάλη:

Με πονάει.
Γυρίζε, κυττάζει, δεξιά της, αριστερά της: η γοργά! Κανείς... Ξαναβάλε στο στόμα το φουντούκι, πάλι η φωνή.

— Με πονάει!...

— Ποιός μιλάει; φωνάζει ξαφνισμένη η γοργά.

— Έγώ.

Τότε κατάλαβε, έμαθε τί είνε και το πήρε για παιδί του. Το προκομένο και καλό παιδί που ήταν! Τους έκανε όλες τις δουλιές και πήγαινε και του γέρου φαί εις το χωράφι!... Το φουντούκι το γαϊδουράκι με φωνή, «τσιουάαα» με φασόλια, βέναν άπάνω στο σαμάρι ένα κεκαίρι όρθό, για σημάδι πως είνε το φουντούκι και τραβούσε. Έπειδή ήταν στοργικό, και όπως φόβος για να πέση να χαθή το βάζανε μέσα στο αυτί του γαϊδουριού και κει καθότανε, ως που έφτανε εις το χωράφι. Μά μέρα όμως, έτυχε να περάση στρατός από εκεί. Τον είδε το φουντούκι και φοβήθηκε και κρύφτηκε κάτω από ένα «μλέτακο» (χορτάρι, το ελληνικό «ζωχι»). Μά γελόδα, περνώντας έφραγε το «μλέτακο» έφραγε και το φουντούκι. Τότε εκείνο άρχισε να φωνάζει από της γελόδας την κοιλιά:

— Ωχ, θά σκάσω!

— Η γελόδα από τις φωνές που βγαίνουν μέσα της, ξαφνίστηκε και ξαφνισμένη έτρεξε μέσα στο δάσος. Έκει ένας παλαιός λίκος, που παρμύνησε και να βρή να φάγητην έλαγε. Μαζί με την γελόδα, έφραγε και το φουντούκι. Το φουντούκι πάλιν άρχισε να φωνάζει:

— Ωχ θά σκάσω!

— Ο λίκος σκιάχτηκε από τις φωνές. Πήγαινε έδω, πάγαινε εκεί, έτρεχε άπάνω-κάτω:

— Ωχ θά σκάσω!

— Τί να κάνει και ο λίκος; πάει στην Τέτα της Λεπίτσας (θεία - Αλεπού) και της λέει, τί του συμβαίνει.

— Τέτα - Λεπίτσκα, τί να κάμω; Ένα πέθος έχω μέσα μου!...

— Να πιάς στην άροποταμά, του είπ' εκείνη, να φας, να φας άμμο, να φουσκώσεις. Έτσι τα να πιάς, να πιάς νερό από το ποτάμι και άμμο φουσκώσεις για καλά ν' ανεβής σε μια τροφορία στο βουνό και να κυλιστής προς τα πάνω... Έτσι θα βγούν οι «φουσκωλάτοι» (φουλακας - δαίμονες) από μέσα σου.

Έκαμε ο λίκος ότι του είπ' η άλεπού και έβγινε κοιμάτι. Σάν έβγινε κοιμάτι έλευθερώθηκε και έφυγε και το φουντούκι. Μά και δυο στο σπίτι του.

Έκει παρακαλάει την κερασιά, που είναν απ' όσω από το σπίτι και το παίρνει με τα κλαδιά της και το ανεβάζει άπάν' στα κεραμύδια. Πήγε στην κωινοδόχη και έριχνε πενταδάκια μέσα.

Η γοργά μαγίρενε κεινη την ώρα «λαγκουρίσας» (φαί στη γούρα).

— Χελιδονάκι μου, πουλάκι μου, φωνάζει, μη μισήσας τη γούρα. Μία άράχνη που ξέρει όλες τις τρύπες, τις γωνίες και τα μυστικά κάθε σπιτιού, της είπτε:

— Δεν είνε το χελιδονάκι, το φουντούκι είνε το παιδάκι σου! Χαρές και γέλια και πηδήματα οι γέροι άμα σόδαν

Άρχισε πάλιν η παλιά ζωή. Το φουντούκι πήγαινε φαί του γέρου στο χωράφι, καθισμένο μέσα στο γαϊδούρι το αυτί. Μά μέρα όμως ένας «τάβανος» τοίμησε το γαϊδούρι, το πόνοσε, κλάτησε, τινάζε ταυτιά του και το φουντούκι έπεσε. Ο γαϊδάρης πήγε να γάχος στο χωράφι. Το φουντούκι πήρε το δρόμο το «στρατο», να πάη περπατώντας. Κει που περνούσε από μια λοχμη, άνοιξε φωνή.

Πάει κοντά, κυττάζει. Κάτι κλέφτες και μοιράζαν «πλάτσικα».

— Θέλω κ' εγώ! τής φώναζε.

— Αλαφίστηκαν οι κλέφτες!

— Ποιός είνε;

Κυττάζον άπό δω, κυττάζον από κει, κανείς. Ξανακάθονταν να μοιράσουν.

— Θέλω κ' εγώ!

Πάλι ξανακάθονταν, πάλι ξανακάθονταν, μά η φωνή δεν έλανε να φωνάξη.

Τότε ο πεύ γέρος απ' τους κλέφτες, είπτε:

— Βοέ παιδιά, το αίμα το ανθρώπινο που χύσανε φωνάζει!...

Είνε καταραμένος πεί αυτός ό θνητός!

Άρπαστε τον έδω και άντεστε να φύγουμε, για μη μας βρή κάνα κακό μεγάλο!...

Σάν έφυγαν πάει το φουντούκι, παίρνει το γέρο, παίρνει και την γοργά και παίζουν με σακά, όλα εκείνα τα φλουριά και τα χρυσάφια...

Έβγιναν πιά πλούσιοι οι γέροι και μεγάλοι! Σπίτια, άμια, υπηρέτες, δόξες και τιμές. Ο Βασιλιάς τους καλός στο παλάτι και σάν έβγιναν οι γάμοι της βασιλοπούλας κόρης του, κάλεσε πρώτα και καλλίτερα, τον γέρο και την γοργά εις το τραπέζι. Έκλεπε το φουντούκι και το πήρανε κ' αυτό μαζί. Το έβαλε η γοργά στην τσέπη της. Τόρα πεί, τί ανάγκη τούχανε! Άπόχτησαν όα ήβη ή καρδιά τους!

Όταν κάθισαν εις το βασιλικό τραπέζι, αρχή μου, τί φαγά και

= ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ =

Ο στολισμός των Αθηνών κατά την 25ετηρίδα του Όθωνος

Από έφημερίδα του 1858 άποσπώμεν τας κάτωθι περιέγραφους και ενδιαφερούσας πληροφορίες περί της διακοσμώσεως των Αθηνών κατά την 25ετηρίδα του Βασιλέως Όθωνος. Διά την διακοσμήσιν αυτήν εγασθήσαν χίλιοι εργάται επί πολλάς συνεχώς ημέρας, για να στολίσουν καταλλήλως την από των Ανακτόρων μέχρι της Αγίας Ειρήνης όδον, διότι τότε καθιερώθη να είνε η πόλις ή Αγία Ειρήνη και εις αυτήν έτελούντο αι δοξολογίαι, γιατί δεν είχε οικοδομηθή ακόμη ο ναός της Μητροπόλεως. Αί προπαρασκευαί αυτά έγιναν πολύ βιαστικά, γιατί στην άρχη είχαν όρισθή ως τόπος της εορτής το Ναυπλιον, ή πόλις, δηλαδή, στην οποίαν απειβασθή μόλις έφθασεν ο Βασιλεύς Όθων στην Ελλάδα και ή όποια όπηρε ή πρώτη καθέδρα του νέου Έλληνικού Κράτους. Κατόπιν όμως, ένεκα πολλών λόγων πολιτικών, το άρχικόν σχέδιον μετεβάρτη και αι εορταί έγιναν στας Αθήνας. Στην όδον Έρμού έστηθησαν 400 ξύλινοι κίονες δορικού ρυθμού περικεκαλυμμένοι με λευκό πανί. Οκίζοντες αυτοί έστηθησαν ευθυγραμμώς ένθεν και ένθεν της όδοι. Άπό σ' αυτούς ήσαν άνθοδοχεία και φανοί πολύχρωμοι, σχηματίζοντες τυμπάνου, οι όποιοι περιστρεφόμενοι διά της δυνάμεως του καινών των έντός αυτών αναμεινών χρωμών. Επί των φανών ήσαν γραμμένα τα όνόματα του Όθωνος και της Άμαλίας. 150 κίονες ήσαν στολισμένοι με άνθη και 150 με φανούς, οι δε ύπόλοιποι 100 έφεραν τας εικόνας των όπερ της ελευθερίας της Ελλάδος άγωνισθέντων. Στην διασταύρωσιν των όδων Έρμου και Αιόλου είχε στηθή κολοσσαία τετραπύλος άφης διά λευκού παντός καλυμμένη σφώς ώστε έφαινετο μαρμάρινη. Εις τας δύο γωνίας της προσόψεως του ναού είχαν στηθή μεγάλα ανάβραθα άνθοστολιστά, επί των όποιων οι μαθηταί των δημοτικών σχολείων με άνθοπλέκτους στεφάνους στα χέρια έβαλλαν άνμους ύπερ των βασιλέων. Τέλος ή πλατεία των Ανακτόρων έκοσμήθη διά μεγίστου τροπαίου έξ όλων του Άγώνος, επί της κορυφής δε αυτού έστήθησαν αι προτομαί του Όθωνος και της Άμαλίας.

Η βεντάγια της Λαϊταισίας Βοναπάρτου
Μεταξύ των δώρων, τα όποια έλαβαν ή μετά του δούκως της Αόστης νυμφευθείσα πριγκίπισσα Λαϊταισία θυγάτηρ του πριγκίπου Ναπολέοντος Βοναπάρτου, περιλαμβανεται και μία πολύτιμη βεντάγια, άξια καλλιτεχνικής και φιλολογικής σπουδής. Αυτή έπικρανεί ποιηταί, ο Φραγκίσκος Κοππέ και ο Τζιακόβα είχαν χροιάει επί της βεντάγιας αυτής ιδιοχειρίας σον έτα των κατάλληλων προς την περιστάσιν. Το σιγά αυτό το όποιον έσχεδιάσαν Ιταλούς καλλιτέχνες, κατέστη στη μά του πλείον την προσοχήν του παρὰ το Τουρίνο ανακτόρου Μοναχάρε, όπου διέμενε συνήθως ή νύμφη με την μητέρα της. Σ' έναν έστιατη του ανακτόρου αυτού διαγράφεται ή μορφή των δυο μνηστήρων, με τα βλέμματα γυρισμένα στην ίδια κατεύθυνση. Επί ενός θύρου ο Τζιακόβα έγράφε με λεπτό γραμμοτο επιδαιμονίον του. Επί της άλλης δε πλευράς της βεντάγιας έγραφε το Ιόχαν του σουέττο ο Κοππέ.

τι κρασιά, τι λιχουδιές και φρούτα!... Έτρωγε ή γοργά κ' έπινε, μύσασε και ρούφαγε ο γέρος και χορτασμό δεν είχαν. Το φουντούκι το λημόνησαν στην τσέπη τους:

— Θέλω κ' εγώ φαί, τους φώναζε.

Η γοργά έχωσε ένα κομμάτι κρασί εις την τσέπη της.

Σε λίγο, πάλι το φουντούκι:

— Θέλω κ' εγώ κρασί.

Η γοργά έβαλλε κρυφά ένα χρυσάλλινο ποτήρι μέσα.

— Θέλω κ' άλλο φαί.

Μά έλα που δεν χόρτανε το φουντούκι και ήταν φόβος να την δη κανείς, να χώνη φαγητά στην τσέπη!...

— Θέλω κ' από τούτο! Θέλω κ' από κεινο!

Θιμώνει κ' ή γοργά, του δίνει μά και το πετάει κάτω από το παράθυρο.

Σάν βγήκε έπειτα και ο γάμος, τ' άλογα, τ' άμια, τα προικιά, το βασιλικό συμπεθερίο, ή δωδεκάδα, οι πεζοί και οι καβαλλαρεί, τα όργανα και τα φλάμπουρα, το πάτησαν και χώθηκε στη γη.

Πιομένοι και μεθυμένοι ο γέρος κ' ή γοργά, ούτε το θυμήθηκαν καθόλου.

Μά την άλλη μέρα, κει τους έλειπε απ' το σπίτι. Τ' αναζήτησαν, μά δεν το βρήκαν. Τότε θυμήθηκε κ' ή γοργά, ότι το πέταξε όσω από το παλάτι. Πήγαινε εκεί, φωνάζουν, κλαίνε, το καλούν, παρακαλούν, λύπη πολλή τους πνίγει, ούτε φωνή, ούτε άπάντησις.

Πάει το φουντούκι!...

Λυπημένοι, τσακισμένοι, μετανιωμένοι, γύρισαν στο σπίτι τους, οι γέροι!

Κλείσαν το παράθυρο και ούτε ν' άκούσουν, ούτε να δούνε πλέον τίποτα... Κάθηναν απ' τον κόσμο.

Έκει που χώθηκε το φουντούκι, έφύτρωσε σε λίγο μια λεφτοκαρύ, ή πρώτη που γίνηκε στη γη, στην οικομένη!...

Κάθε βράδυ ή «μπαμπω» γοργά, πήγαινε και ζητούσε, κάτω απ' το παλάτι το φουντούκι της. Ένα βράδυ του χειμώνα, την έπιασε το κρύο και κοκκίλασε εκεί. Η λεφτοκαρύ άνοιξε το κορμί της και την έζεσανε και την έφερε πάλι στα σύγκαλά της. Ήταν Χριστουγεννα κ' ο κόσμος πήγαινε στην εκκλησία με φανάρια αναμμένα. Τότε ο Θεός την ελευθέρωσε και τα άλογα, τα ζώα, που την όρα της Γεννήσεως, περνούν φωνή ανθρώπινή, της είπαν:

— Το φουντούκι σου, γύρισε στη μάνα του τη γη, παντρεύτηκε και έκαμε παιδιά, τόσα πολλά, που γέμισε ο κόσμος λεφτοκαρύ!...

Μέσα σε κείνα να νάξης να το βρής!... Κρύψε και θά σ' άπαντήσης!...

Από τότε ή «μπαμπω» έβγινε μια χονδρή «φουντούκα», και γύριζε, χρονοντάει και ρωτώντας, όσα λεφτοκαρύ άπαντα, που είνε το δικό της!...

Τσίφ! τούς λέει, «Τσίφτες», δηλαδή (ξυγάρ) μου, παιδί μου).

— Τέ ε... Έλα πάλι στο σπίτι μας και έχω έτοιμο το «τέστο», το ζυμαρί, και σου φτιάσω «λαγγιές», τηγανίτες δηλαδή.

— Τσίφ - Τέξ, Τσίφ - Τέξ.

Μ' άκόμα να το εύρη!...

Και τα παιδάκια που είνε αγαθά και δεν έχουν τις δικές μας τις κακιές, μαζεύουν λεφτοκαρύνα τώρα τα Χριστουγεννα, γιατί είνε γραμμένα, αυτές τις μέρες να το βρή. Το κυλάν στην «μπαμπω» και την «χρούουν» και την βοηθάνε να το συναντήση!...

Έτσι έμεινε να λένε και το παιχνίδι των λεφτοκαρύων «Τσίφ - Τέξ», από τα μισά λόγια της «μπαμπω» και να το παίζουν των Χριστουγέννων τις ημέρες, που τ' άλογα μιλούν...

Είχαμε φθάσει πλέον εις την χώρα...

Σ. Σταματίου

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ
ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
Μία σειρά όπερώνων, λυρικών, έρωτικών, πεζών τραγουδιών του γνωστού λογοτέχνη κ. ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ. Ούδεποτε εγράφησαν έν Ελλάδα λαμπρότεροι σελίδες. Το «Μπουκέτο» θεωρεί ως θρίαμβον την άποκτινή των.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Εἶνε ἀπὸ ἐνδοξῆς οἰκογένειας; τὸν μιλᾶτε με τὸς τυράννους. Εἶνε δημοτικός; νὰ τὸν κάνετε μιστὸ. Εἶνε πλούσιος; νὰ ἐξαρκῇ με τὸν πλοῦτο τοῦ μεγάλῃ ἐπιτροπῇ; νὰ κατορθώσετε ὥστε νὰ δημευθῇ ἡ περιουσία του. Ἐπὶ τέλος ἔχει ἐνδοξο παρελθόν; νὰ τὸν ἀναγκάσετε νὰ τὸ ντροπιάσει. Μ' ἓνα λόγο νὰ τὸν κατεβάσετε τόσο ὥστε ἅμα μὴ φορὰ ἀποδειχθῇ οἱ συνωμοσίες του νὰ μπορέσει νὰ βαδίσῃ πρὸς τὸ ἱερώμα, ὅχι μόνον χωρὶς νὰ προκαλέσει αὐτὸ ἐξέγερση τοῦ ὄχλου, ἀλλὰ κανεὶς νὰ μὴ βγάλῃ οὐτ' ἓνα στεναγμὸ γι' αὐτόν.

“Ὁ Διάς ἀκούει ἀκίνητος. Τὰ ὄφρα μάγουλά του εἶχαν ἀναφέρει. — “Ε, καλὰ, ἀποτελείωσε ὁ κληρικός, ἕνας τέτοιος θάνατος θὰ εἶταν φοιτῶν παράδειγμα καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ θὰ εἶταν καὶ συγχρόνως γιὰ σὰς ἡ πῶ ὥραία ἐκδίκησις... Καὶ ἂν μπορούσατε νὰ τὸν ἐπιτύχετε ἔτσι, τότε πραγματικῶς θ' ἀξίζατε τὸν τίτλο τοῦ Δικαστοῦ...”

Τότε ὁ Ἰσπανὸς γονάτισε, πήρε τὸ χεῖρ τοῦ Κοττερέλ καὶ τὸ ἔφερε στὰ χεῖλιά του.

— “Ὁ, εὐχαριστῶ, εἶπε με μὴ βαθεῖα φωνή, εὐχαριστῶ, πανιερώτατε!... Γιατὶ σὰς ἐμάντεψα... ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βρισκότανε στὴ Φλάνδρα, δὲν εἶν' ἔτσι;... τί λέω; εἶνε στὴν Τουρραίνῃ ἴσως! καὶ τὸν μισοῖτε καὶ σεῖς... καὶ σὰς ἐνοχλεῖ... καὶ θέλετε ν' ἀπαλλαγῇτε ἀπ' αὐτόν... Πολὺ καλὰ. Δόσα μου τὸ ὄνομα του καὶ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι τὸ κεφάλι του θὰ πέσῃ ἀνάπαυ στὸ ἱερώμα... Θὰ πέσῃ ὅπως θέλετε ἐσεῖς, πανιερώτατε, θὰ πέσῃ ἐκρηκνισμένο, σταγμιτισμένο, ντροπιασμένο.

“Ὁ Κοττερέλ τράβηξε τὸ χεῖρ του καὶ ἄρχισε νὰ γελά.

— “Στ' ἀλήθεια, κύριε Διέγε Διάς, εἶπε, ἡ φαντασία σας πέρνει πολὺ εὐκόλα φωτιά καὶ μοῦ φαίνεται πολὺ τολμηρὸ νὰ δίνετε σημασία στὶς ὑποθέσεις μου καὶ νὰ τις θεωρεῖτε ὡς γεγονότα. Θέλω ἀπλοῦστα νὰ σὰς δεῖξω τὴ διαφορά πού ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ δικονόμου καὶ τοῦ Δικαστοῦ τῆς ἱερᾶς Ἐξέτασεως: ὅλα σὰς εἶπα εἶταν μὴ ὑπόθεσις καὶ τίποτε παραπάνω, σὰς τὸ ξαναλέω...”

“Ὁ δὲν Διάς ἐπρόφερε μερικὲς λέξεις. Ἐξητώντας συνῶνι, ἀλλὰ στὸ προσοπὸ μου ζωγραφίζονταν ἓνα καταχθόνιο γέλιο. “Ὁ Ἰσπανὸς εἶχε πᾶ σχηματίσει βεβαδῆτα πὺς οἱ ὑποθέσεις τοῦ κληρικοῦ εἶταν αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ πραγματικότης.

— Καὶ τώρα, εἶπε ὁ Κοττερέλ, σὰς ἀρνήσω. Πρέπει νὰ ἐπιστρέψω στὴν μητροπόλιν πρὶν τελειώσῃ ἡ λειτουργία γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ἀντίληπτη ἡ ἀπουσία μου.

— Πρέπει νὰ περμῆν ἔδω τὴν πανιερότητά σας; — Δὲ βλέπω γιατί. Διαθέστε ὅπως θέλετε τὴν ἡμέρα σας καὶ ξαναγυρίστε ἔδω τὰ μεσάνυχτα, ὅποτε θέλω νὰ σὰς μιλήσω σχετικῶς με ὅσα εἶπαμε. Ὑγιαίνειτε, δὲν Διάς.

— Παρακαλῶ, πανιερώτατε, μὴ λέξῃ ἀκόμη...

— Μιλήστε.

— Ἄν πετύχω στὸ ἔργο πού θὰ μοῦ ἐμπιστευθῇτε, ποῖά θὰ εἶνε κατόπιν ἡ ἀμοιβή μου;

“Ὁ Πιεγάν Κοττερέλ πού εἶχε κατέβῃ κίβλας μερικὲς σκάλες τῆς καταπακτῆς, τίς ξαναβῆκε πάλι ἀργὰ καὶ εἶπε μ' ἐπισιμότητα: — “Ἐξέταστε βαθεῖα τὴν καρδιά σας, δὲν Διάς τῆς Οὐδέρτης! γράψτε σ' αὐτὴ νὰ βρῇτε ποῖά εἶνε ἡ πῶ θερμὴ σας ἐπιθυμία... καὶ ὅποιαδήποτε κα' ἂν εἶνε, σὰς δίνω τὸ λόγο μου, ὅτι θὰ πραγματοποιηθῇ.

Οἱ δύο ἄντρες ἀντάλλαξαν ἀπὸ ἓνα διαπεραστικὸ βλέμμα. Εἶχαν συνεννοηθεῖ.

— Καὶ πάλι σὰς εὐχαριστῶ, πανιερώτατε! ξανάπε ὁ δὲν Διάς κάνοντάς μὴ βαθεῖα ὑπόκλιση.

“Ὁ κληρικός ἔγινε ἀφαντός, τὸ κίβωτο ξαναπῆρε τὴ θέσιν του καὶ ὁ δὲν Διάς χώνοντας τὸ καπέλλο του ὡς ταῦτα, ἔβγηκε σπεύδοντας ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Κρονίμ.

Καθὼς ἔμπαινε, στὸ σκαλοπατὶ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ «Μαρσὺν-τζίνο» Τέντσερ, ὁ Ἰσπανὸς ἀντελήφθη τὸν μικρὸ Τζιλ νὰ κουβεντιάσῃ πρὸς τὸ σταυλὸ μ' ἓνα νέο εὐπατρίδῃ, καθὼς φαινόταν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ του.

“Ὁ Τζιλ τοῦ διηγόταν τὸ πρῶτον περιστατικὸ καὶ καθὼς μιλοῦσε ἀνοίγε τὸ στόμα του τεραστὶ καὶ ἔκανε διάφορες χειρονομίες, ἐνὸς συγχρόνως ἔστρινε γύρω του περιρροβὰ τὰ βλέμματα του.

“Ὁ νέος στὸν ὁποῖο ἀπευθυνότανε ἀκούει τίς μισὲς κοιμήμενες του μόνο, γιὰ τὴν πρῶτη τὴν εἶταν τραηγμένη μετὰ τὸ σταυλὸ, ὅπου κοιτοῦσε με θάυμασμό τὸ ἄλογο τοῦ Διάς, τὸ Σατανά.

“Ὁ δὲν Διέγος προχώρησε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Βλέποντάς τον ὁ μικρὸς Τζιλ ἔκανε φτερά καὶ χάθηκε, ὁ εὐπατρίδης ὅμως μετὰ τὸ καπέλλο στὸ χεῖρ καὶ με χαμόγελο στὰ χεῖλη, τὸν ἐληλάσισε καί, ἀφοῦ ἐξαιρέτησε μ' ἐξαιρετικὴν εὐγένεια, τὸν εἶπε.

— Συγγνώμη, ἱππότη. Τὸ ἄλογο αὐτό, καθὼς μοῦ ἔλεγε προηγούμενος ὁ μικρός, εἶνε δικό σας. Μ' ὅλον πού αὐτὸς ὁ διαβολάκος λρεῖ πὺς εἶνε ἐν' ἄλλογο τοῦ διαβόλου, ἐν τούτοις ἐγὼ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τ' ἀγοράσω, ἂν, ἐννοεῖται, εἴστε διατεθειμένος νὰ τὸ πουλήσετε.

— Ἀκούγοντας τὴ φωνὴ τοῦ νέου εὐπατρίδῃ ὁ δὲν Διάς ἀνασείρησε, μὴ μὲ μὲ ἀντίκρυσε καὶ τὴ μορφή του ἔκανε πίσω ἀναπηδώντας.

— “Εσεῖς! Σὰς βρῶκα τελοσπάντων! ἐφώναξε τραυλίζοντας.

“Ὁ εὐπατρίδης κοίταξε δεξιὰ, ἀριστερά, ἔστρινε πίσω του γυχνώντας νὰ βρῇ τὸ πρόσωπο τοῦ ὁποῖο μπορούσαν ν' ἀπευθύνονταν αὐτὸς οἱ λέξεις. “Ὁταν δὲν εἶδε κανένα καὶ κατάλαβε ὅτι πρὸς αὐτὸν ἀπευθύνοντο, ἐρώτησε ἐκπληκτός: — Πῶς; τί εἶπατε!...

“Ὁ Ἰσπανὸς μετὰ τὴν φουσιγονομία του ἦνυ κάτω ἀπὸ τὴν ταρὰν, στεκόταν ἀκίνητος, σὰν χαρφομένος στὴ γῆ, καὶ ἔστρινε μετὰ τὴν ματιά του τὸ πρόσωπο τοῦ νέου. “Εκεῖνος πάλι, ἀφοῦ μὴ στήνῃ περιεμενε ἀδίκως νὰ τοῦ δώσῃ ὁ δὲν Διάς ἐξηγήσεις, τοῦ ξαναεἶπε: — Φαίνεται πὺς τὸ ἀντίκρουμά μου σὰς ξαναφέρνει ὀλίγη ἀναμνήσις. “Ἐγὼ ὅμως ὁμολογῶ ὅτι, ἂν καὶ ἐξέτασα καλὰ τὴ μνήμη μου, δὲ σὰς θυμῶμαι...

“Ὁ Διέγος Διάς ἐσταύρωσε τὰ χεῖρά του.

— Θέλετε νὰ με περιπαίξετε, δὲν λέει, εἶπε ἡ μὴ μὴς τρία χρόνια ἔφτασαν γιὰ νὰ με κάνουν ἀγνώριστο καὶ στὸ μεγαλύτερο ἐχθρὸ μου.

“Ὁ εὐπατρίδης ἐκοίταξε ψηλά καὶ νὰ ζήτοῦσε ἀπὸ τὰ σύννεφα νὰ τοῦ ἐξηγήσουν τὸ μυστήριον αὐτὸ καὶ ψιθύρισε: — Τὶ διαβόλο σημαίνει αὐτὸς ὁ γόφους;

— “Επειτα ἐπρόσθεσε μὴ δυνατὴ καὶ σταθερὴ φωνή: — Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, δὲν σὰς ξέρω καθόλου γιὰ τὸ λόγο ὅτι ἀπλοῦστα σὰς βλέπει σήμερα γιὰ πρῶτη φορὰ. Ὅποτε εἶμαι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς σας γιὰτὶ στὸ δίστημα τὸν πέπτε λεπτῶν πού σὰς γνωρίζω δὲ μοῦ δώκατε χαμνιά ἀφορμὴ νὰ σὰς μισήσω καὶ ὅσο γιὰ τὸνομα Δέλιος μετὰ τὸ ὁποῖο μ' ἀποκαλεῖτε, ποτε δὲν εἶταν δικό μου.

“Ὁ δὲν Διάς γέλασε σαρκαστικῶς: — “Ὁ, τὸ ξέρω πὺς δὲν εἶταν τὸ πραγματικὸ σας ὄνομα, μὰ δὲ μπορεῖτε ν' ἀρνηθῇτε πὺς ἔτσι λεγόσαστε στὴν Ἰσπανία;

— Στὴν Ἰσπανία; Ποτε δὲν ἐπῆγα ἐκεῖ...

— Ἀλήθεια! καὶ ἡ Δολόρα... ἡ Δολόρα! φώναξε ὁ δὲν Διάς ἀνάβοντας.

— “Ὁ Δολόρα; τί σημαίνει αὐτό; ἐρώτησε ὁ εὐπατρίδης μ' ἀντομονησία.

— Τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲ σὰς θυμίζει τίποτε;

— Ἰσως, ναί... Μοῦ θυμίζει μὴ γοητὴ Ἀνδαλουζιανὴ χορεύτρια πού πέθανε πέρσι στὸ Παρίσι... Καὶ ὅστερα;

— Ἐδῶ ἡ πεποδότηση τοῦ δὲν Διάς ἄρχισε νὰ κλονίζεται.

Καὶ ὅμως, ὁ κορυφὸς καὶ ἐκείνος αὐτὸς ἱππότης πού εἶταν μὲς τριάντα χρόνον καὶ χαμογέλοῦσε τώρα μπροστὰ του, εἶχε ἀμφοῖς τὰ ἴδια ὄφρα καὶ ἐγγενεῖα χαρκατηριστικὰ μετὰ τὸν ἀνταρτὴ τοῦ Λέλιου.

— Νὰ εἶνε τάχα ὁ Δέλιος... ψιθύρισε ἄρχίζοντας νὰ τὰ χάνῃ.

— “Ε, ὅχι, ὅχι, χίλιες φορές ὅχι! Δὲν εἰμ' ὁ Δέλιος! φώναξε ὁ ἄλλος πού μὴ γελῶσε καὶ μὴ θύμωνε. Εἶμαι ὁ ὑποκόμης Φλορεστάν ντε Μορλαῖν, Γάλλος εὐπατρίδης. Ἐπῆσατε ἀσφαλῶς ὅτιμ καίποιος παρὰδῶκε ὁμοιότητος.

— “Ὁ καὶ ἡ ἐμφύσησις ὁ Διάς; παρὰδῶκε ὁμοιότης.

“Ὁ ὑποκόμης τὸν ἐκοίταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω γιὰ ἀντελήφθῃ τὴν κοινήτητα τὸν κάποια δόση εἰρήνης.

— Ἀμφιβάλλετε γιὰ ὅσα λέω; ἐρώτησε περήφανα.

— “Ὁχι! ἀπάντησε ὁ δὲν Διάς.

Καὶ πραγματικῶς δὲν ἀμφέβαλε, εἶχε πεισθῇ πᾶ. Εἶχε προσεῖν καλλίτερα καὶ ἀντελήφθη ὅτι ὑπῆρχε κάποια ἀσχηματὶ, ἀλλὰ πρῶτος ἐπαισθητὴ διαφορά μεταξὺ τοῦ Λέλιου καὶ τοῦ Γάλλου εὐπατρίδου.

“Ὁ διαφορά αὐτὴ εἶταν στὸς τρόπους. Οἱ τρόποι τοῦ Λέλιου ἦταν ἐθγενεῖς καὶ φανέρωναν ἄνθρωπο σταθερὸ, ἐνὸς οἱ μνήσεις τοῦ νέου ἦσαν ἀζύγιατες καὶ ἐπρόδιδαν κάποια ματαιοδοξία.

“Ὁ Διάς ἔβαλε τὸ χεῖρ του στὸ μέτωπό του.

— Συγχωρεῖτε, κύριε ὑποκόμη, γιὰ τὴν παρεξήγησιν, εἶπε. Κ' ἂν εὐαρεστείσθε, ἂς μιλήσουμε γιὰ τίποτ' ἄλλο.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, ἀπάντησε ὁ ντε Μορλαῖν ἀνακτώντας τὴν πρῶτη σελήν ἀμεριμνήσια του. “Ἄς ξαναῖρουμε στὴν πρότασή μου.

— Ποῖα;

— Σὰς εἶχα παρακαλέσει νὰ μοῦ πουλήσετε τ' ἄλογο σας. Ἡρῶ με τόσο δρόμο ἀπ' τὸ Παρίσι, ὥστε τὸ δικό μου, μὲς ἔφτασα στὴν Τουρραίνῃ, πρὸ μισῆς ὥρας δηλαδὴ, ἔπεσε κάτω φοβερῶς...

— Μὰ τὴν πίστη μου, ὅχι... ἀλλὰ μοῦ ἀρέσει νὰ τρέχω, αὐτὸ εἶνε ὅλο καὶ μ' ὅλο πού ἔχω νὰ δώσω ἓνα γοῦμα...

— Στὸ δικητὴ ἔδω ἴσως... τὸν διάκωψε ὁ δὲν Διάς παρακινούμενος ἀπὸ τὰ κατασκευαστικὰ τὸν ἐνατίκατα.

— Δὲν ἔχω τόσο ὀνίμλες σχέσεις; ἀτλῶς στὸν ἰδιοκτήτη τοῦ ξενοδοχείου αὐτοῦ...

— “Α!

— Καὶ μαθαίνω ὅτι ἔβγηκε ἔξω καὶ θὰ γευματίσῃ στὴν πόλιν ὅπου εἶνε κάπου προσκεκλημένος... Εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ τὸν περιμένω...

— Δυσάρεστο ἐμπόδιο, εἶπε ὁ δὲν Διάς, προπᾶντων μάλιστα ἂν πρόκειται γιὰ χαμνιά ὑπόθεση ἐνδιαφέρουσα...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ

Τὸ γραμματόσημον.— Ἡ εἰσαγωγή του καὶ ἡ ὑπηρεσία του Πανδοχείου.— Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Κόλριτζ.— Ἡ πρότασις τοῦ Χίλλ.— Ἡ εὐγνωμοσύνη πού ἔρχεται μετὰ τὴν ἀδικίαν.

Ἡ ἡρσις τοῦ γραμματοσήμου στὰ ταχυδρομεία χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1839. Ἀπὸ τότε ἔγιναν ἀλλεπάλληλες μεταρρυθμίσεις οἱ ὁποῖαι ἐτελειοποίησαν τὴν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν στὶς ἑθνοπαϊκὲς χώρες. Πρὸ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς ἡ δαπάνη πρὸς ἀποστολὴν ἐνὸς γραμματοῦ ἦτο σημαντικὴ. Μὴ ἀπλὴ ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸ Λονδὶν στὸ Παρίσι ἤθελε γραμματόσημα 2 φράγκων. Ἀπὸ τὸ Λονδὶν στὸ Γιβραλτάρ 3,60 φράγκα, στὴν Αἴγυπτον 3,85, στὴν Ἀμερικὴν καὶ στὸν Καναδά 1,50.

Ἡ πρόδοσις καὶ ἡ γαυδαία ἐξέλιξις τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας καὶ ἡ ἐφεύρεσις τοῦ γραμματοσήμου ὁφείλεται σ' ἓνα τυχαῖο γεγονός, τὸ ὁποῖον, ἀγνωστὸν ἰσως ἔπαυ τῶν πολλῶν, ἀναγράφουν ἐντὺθα διὰ τὸ περιεργον αὐτοῦ.

Τὸ 1832 ὁ διάσημος Ἀγγλὸς συγγραφεὺς καὶ ἐγγενὲς Κόλριτζ ἀπεκόταν μαρὸς στὴ θύρα τοῦ μικροῦ ξενοῦς τῆς Σκωτικῆς πόλεως Κέιγροῦντ περιμένοντας τὸ ταχυδρομικὸν διὰτὶ, καθὼς στεκόταν ἐκεῖ, ἤλθε ὁ διανομέας τοῦ ταχυδρομείου, καὶ φώναξε μὴ ὑπηρετρία τοῦ ξενοδοχείου.

— Ἐχεῖς ἓνα γράμμα, μίς, τῆς εἶπε. Κάνει ἓνα σελλίνι.

Ἡ νέα ἐπῆρε τὸ γράμμα τὸ παρατήρησε, γινόμενος καὶ ξαναγινόμενος ἀπὸ τὸ σάκκι τῆς. Ἐπειτα τὸ ξαναδῶκε στὸν διανομέα λέγοντας δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ τὸ ποσὸν πού τῆς ζητοῦσε.

“Ὁ διανομέας, συνειδηθὲν φάνηται, σὲ παρόμοιες ἀρνήσεις, ξανάβαλε τὸ γράμμα στὸ σάκκι του, καὶ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του. “Ὁ Κόλριτζ τὸν ἐφώναξε καὶ τοῦ εἶπε:

— Νά, πάρε τὸ σελλίνι, παλαίκερὶ μου, καὶ δὲς τὸ γράμμα στὴν νέα αὐτῇ.

Ἡ ὑπηρετρία εὐχαρίστησε τὸν ταξειδιώτη γιὰ τὴν συμπάθειάν του, ἀλλὰ ἐπρόσθεσε:

— Ἐξοδεύσατε ἀδίκως τὰ χρήματά σας, κύριε παρατήρησατε: αὐτὸ τὸ γράμμα δὲν ἔχει μέσα γραμμένη ὅτιε μὴ λέξη. Σὲ σὰς πού τὸν ἐδεῖξατε τόση καλοσύνη, μορὸ νὰ φανερώσω τὸ μυστικόν σου. Εἴμαι ὁργάνη καὶ ἄλλον ἀνγγελὸν δὲν ἔχω ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου, πού εἶναι στρατιώτης καὶ ὑπηρετεῖ σ' ἓνα σύνταγμα σὰ κατὸ μέρη τῆς Ἀγγλίας. Βόηκαμε λοιπὸν ἓνα μέσο γιὰ νὰ συνεισπᾶσθε ὁ ἓνας μετὰ ἄλλον, χωρὶς νὰ ξοδεύσθε τίποτε.

Ἐτοὺς συμφωνήσαμε νὰ μοῦ στέλνῃ ἐκείνος γράμματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν μέσα ἐναχαρὶ ἄγραφο καὶ ἀπὸδῶ μόνον μιὰ κόπτη ἐπιγραφή, ἀλλὰ ἐμφωνήσαμε ἀκόμα νὰ προσθεῖ μερικὰ ἰδιαιτέρη σημασία, κοινὰ στὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς καὶ αὐτὰ μὸν λένε δὲ ὁ ἀδελφός εἶνε θυγὴς.

“Ὁ Κόλριτζ κατάλαβε τὴν ἐξυπνὴν ἐκινήσιν του καὶ ἐδημοσίευσεν τὸ ἀνέκδοτο αὐτὸ στὶς ἐφημερίδες, χωρὶς νὰ κατονομάσῃ τὸν καὶ πρῶτον.

Τῆς ἡμέρας ἐκείνης περιηγεῖτο τὴ Σκωτίαν ὁ δημοσιολόγος Ρουτλάντ Χίλλ ὁποῖος ἦτο γνωστός τότε γιὰ τὶς καινοτομίες του.

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ μνημονευθέντος συμβάντος σκέφτηκε καὶ μελέτησε πολὺ τὴν μεταρρυθμίσιν τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας. Τὸ συμπέρασμα τῶν σκέψεων τὸν ἦτο νὰ καταλήξῃ νὰ προτείνῃ νὰ καθιερωθῇ γιὰ ὅλας τὰς πόλεις τὸν χρόνον ἡ πληρωμὴ ἱσὸν τέλους ταχυδρομικοῦ καὶ ὥστε τὸ ποσὸν τοῦτο σὲ μὴ πέννα ἦτοι προσκολλημὰ ἰσὺς ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ δημοσίου, τὸ ὁποῖον εἶνε γραμματόσημον γιὰ νὰ ἐπικολλᾶται στὶς ἐπιστολὰς.

Ἐπῆρε ὅμως νὰ γείνῃ δεκτὴ ἡ προτεινομένη μεταρρυθμίσις καὶ γι' αὐτὸ ὁ Ρουτλάντ ἀγωνισθῇ μετὰ ἐπιμονὴν καὶ καρτερία γιὰ νὰ κατοικήσῃ τὰ διάφορα προσκόμματα πού τοῦ παρεμβάλλοντο.

Τέλος ἡ μεταρρυθμίσις ἐψηφίσθη καὶ δημοσιεύθηκε τὴν 17 Αὐγούστου 1839 χωρὶς ὅτιν ὑποστήρηξιν τοῦ Μαρσὺγκαν ντε Βάλλας καὶ τοῦ δοκτοῦ Βέλλιγκτον τοῦ νικητοῦ τοῦ Ναπολέοντος.

Ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῆς ἀρχισε σὰς 10 Ἰανουαρίον 1840 ἀλλὰ ὁ ἐφευρέτης ἐπρόκειτο νὰ δημοσιεύσῃ πολλοὺς ἐξεντελισμούς. Ἀντὶ νὰ τὸν διορίσουν προϊστάμενον τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας, τὸν προσέλαβαν ὡς βοηθὸ μόνον γιὰ δύο ἔτη καὶ μισθὸ πολὺ μικρὸ. Μόλις ἐπέρασαν τὰ δύο χρόνια τὸν ἀπέλκυσαν χωρὶς νὰ τοῦ δώσουν χαμνιά ξεχωριστὴ ἀμοιβή. Ἡ ἐξέλιξις αὐτῆς ἀγαθῆς προκάλεσε τὴν ἀγανάκτησιν ὅλης τῆς χώρας καὶ γι' αὐτὸ διενεργήθη ἓνας λαϊκὸς ἔρανος κατὰ τὸν ὁποῖον συνελέχθησαν 345.000 φράγκα τὰ ὁποῖα ἐδόθησαν ὡς ἐθνικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Χίλλ.

Τὸ 1846 ἔγινε λόγος σὲ Ἀγγλικὸν Κοινοβούλιον γιὰ τὰς πωλεις ἀαζήτες τοῦ ταχυδρομείου, ἔνεκα τῶν ὁποίων ἀνεκλήθη στὴν ὑπηρεσίαν ὁ ἀδικηθεὶς μεταρρυθμιστής.

Ἀπὸ τότε ἐγκαθιδρόθη ὡς γενικὸς γραμματέας καὶ μπόρεσε νὰ ἐξαφοσιώσῃ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς μεταρρυθμιστικῆς ἐργασίας.

Τὸ κοινοβούλιον ἐψηφισεν γι' αὐτὸν ἀμοιβὴν τὸν ὑπὲρ ὅλης ὁδοστικῆς. Τὸ κοινοβούλιον ἐψηφισεν γι' αὐτὸν ἀμοιβὴν 500.000 φράγκων καὶ τὸν τίτλο καὶ τὸ μισθὸ ἰσοβίου γενικοῦ γραμματέως τῶν ταχυδρομείων, ἀπὸ ὅλη δὲ τὴ χώρα ἀπονεμήθησαν πρὸς αὐτὸν τιμὰ καὶ ἐνδείξεις εὐγνωμοσύνης. Ἀπέθανε τὸ 1879 σὲ ηλικίαν 74 ἐτῶν καὶ ἐτάφη στὸ ἀγγλικὸ Πάνθεον, τοῦ Ὁδεσμίοντος.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΛΑ...

Τῆς Ἑλένης Βακαρέσκου

“Ἐλὼ καὶ πᾶ μὴ νιάξωσι
τὰ δοξασμένα δοκίμια,
τῆς μάχης πᾶ τὸν κίντνον
ἀς μὴ ζητᾷ ἡ καρδιά,
κάτω ἀπὸ δέντρο ὀδοπικνὸ
μᾶττα τὰ δὲ μὸν χεῖρα
οἱ φέρω νὰ θωρεῖς
δνεῖται γλῶσσά.

γλῶσσά νὰ σὲ κοιμήσουν
σὲ μέρα σκοτεινὴ.
Κ' ἡ Φῶς' ὅλη χαρούμενη
μὲ μύριες δὺο φωνὲς
θενὰ σοῦ λέει νὰ ξεχνᾷς,
τῆς μάχης τὴ βοήθ
τόσους κινετόνους ἀμετρούς,
τῆς νίκης τίς οἰ

ΑΙ ΗΡΩΪΔΕΣ ΤΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ

ΜΑΡΙΑ Η ΠΕΝΤΑΓΙΩΤΙΣΣΑ

Η συνέχεια της ερωτικής τραγωδίας.—Αι άρχαι στους Πενταγιούς.—Όπου φθάνει η Έλένη.—Μιά φρικαλέα σκηνή στα χείλη του βαρδάρου.—Το πτώμα του Θανάση, η σύλληψις της Μαρίας και η φυλάκισις της.—Ο έρωτευμένος δεσμοφύλας.—Η δίκη της Μαρίας και ό μετέπειτα βίος της.

Β'

Συνεχίζουμε την ιστορία της πεντάμορφης των βουνών της Δωρίδος. Στο προηγούμενο φύλλο είδαμε πως ό Τουρκάκης συννενομένος με τη Μαρία έσκότωσε τον άδελφό της Θανάση Δασκαλόπουλο με τοκκοδρι και πως έληγε στην έρωμένη του τό ρούχα και τό ταυράζια του άδελφού της τό όποια εκείνη έκρυψε σά βάρη μιας κασέλλας.

Γότερ από λίγες μέρες παρατηρήθηκε στους Πενταγιούς η έλλειψις του Θανάση και οι συγγενείς και οι φίλοι του άρχισαν νά συζητούσιν γι' αυτόν τη Μαρία.

— Ξέρω πού πάει νά κλέβη, άπαντούσε στενοχωρημένη και κακότροπη η λιγερή, τόν σκότωσαν, ζωντανός ένε δέν έρω... Κατά σύμπτωση, τις ήμέρες εκείνες ήθελε από τη Βοϊτόα και η άδελφή της Έλένη νά έπισκεφθί τούς συγγενείς της και μίν ξέροντας τίποτε γιά τό κακοτύχημα.

Μόλις όμως μπήκε στό πατρικό σπίτι, η εξαδέλφη της Τασοδία έρεξε νά της ανακοινώσιν την εξαφάνισι του Θανάση, τό προηγούμενα όλα και την άποψη ότι ό Θανάσης έπεσε θύμα της Μαρίας και του έραστού της.

— Άκου μένα πού σοφ λέω : Αυτόνόν τότε ξεμπεδέφανε, Έλένη μου !

Η Έλένη έρεξε εθδός και καθήγγειλε τούτο στό Δήμαρχο, ό όποιος τόν άνέφερε στόν Έπαρχο και τόν ύπομνησερχο Δωρίδος. Οι δύο τελευταίοι ήρθαν στούς Πενταγιούς και άρχισαν άνακρίσεις.

Τις ένεργειες των άρχων έβροθόσε και η Έλένη με τις άτομικές της άποκαλύψεις. Και οι άνακρίσεις έπροχωρούσαν γρήγορα, έπιβαρυντικές γιά τη Μαρία και τούς συγγενείς της. Στο τέλος ό άνακριτής έζήτησε νά πάνε όλοι στόν Κάραγο, σά χείλη του όποίου διάκριναν άκόμη διατηρούμενες μερικές σάλες αίμα. Η Έλένη, έχοντας την άποψη ότι εκεί μέσα είχαν ρίξει τόν άδελφό της, έπρότεινε σέ πολλούς συγγενικούς της νά κατέβουν εκεί και νά ψάξουν, με την ύπόσχεσι νά τούς καλοπληρώσιν. Άλλά κανείς δέν τόλμοσε νά τό κάμει. Όλοι έρεμαν τό σκεπτικά βάρη του γκρεμού και ήσαν έπηρεασμένοι από τις άπαισιες παραδόσεις πού λέγονται γιά τόν Κάραγο σά μέση εκείνα. Η Έλένη όμως επέμενε. Έπρόσφερε άμοιβή δύο χωράφια και έτοι δύο χωρικά έλαιοθήσαν νά κατεβούν και με πολλόν κόπο μύθεσαν γ' άνακαλύψουν άνάμεσα στις πέτρες τό πτώμα του Θανάση και νά τό τραβήξουν έπάνω με σχοινιά. Σχεδόν ήτο άγνωστός.

Τότε τό έγκλημα έγενε όλοφάνερο με όλη του τη φρίκη. Έναντίον των δολοφόνων και της Μαρίας έβγήκε ένταλμα, συνηλθήσαν και έκλεισθήσαν όλοι στίς φυλάκες Λαμίας.

Άλλά και στή Λαμία, η έμορφή της Μαρίας ήταν γραφτό νά φέρη άλλα δυστυχήματα. Όμοια με τό ζωτικά εκείνα λουλούδια των άγριων άσων, πού λένε πως η μυρωδιά τους θανατώνει εκείνον πού τά πνιφάξει, η Πενταγιώτισσα ήταν από τη φύσι προωρισμένη νά φέρει την καταστροφή σά στίσι.

Δέν πέρασαν πολλές ήμέρες από τό κλείσιμό της Μαρίας στίς φυλάκες Λαμίας, και ό δεσμοφύλακας, άνθρωπος σαραντάρης πειά, έρωτοχτυπήθηκε μαζί της Η πανόρητα γυναίκα κατάλαβε άμέσως ότι τόν είχε στή διάθεσι της. Χωρίς πολλά λόγια τού είπε ότι θά συγκατένευε νά τόν παντρευτή, άν αυτός εφρόντιζε νά την άπαλλάξη από την κατηγορία. Ό έρωτοχτυπημένος δεσμοφύλακας δέχθηκε με χαρά μεγάλη την πρότασι. Σύμφωνα με την άπαιτινι της Μαρίας, άρπος νά δραπέτευσιν όθεν από τη φυλάκη ό Τουρκάκης. Έπειτα, ό δεσμοφύλακας έφτασε και στό έγκλημα : Γιά νά νά διενοκλόνη τό γάμο του με την όμοια φυλακισμένη, σέ στιγμή μεγάλης εξαφνης τού πάθους του, έφαρμάκωσε ό άθλιος τη γυναίκα του και τό παιδί του γιά νά μη τούς έχη έμπόδιο στούς σκοπούς του ! Και όλα αυτά τό έκανε τόσο μυστηριακά, ώστε νά μη διαγερή ύποψίες...

Σέ λίγον καιρό έγενε και η δίκη της Μαρίας και των συνηνόων της στό Μεσολόγγι. Και διότι οι ένοχοι δέν εύρηκαν φαίνεσι «παράφεις άποδείξεις», τούς εκήρυξαν όλους άθώους.

Ό δεσμοφύλακας πού είχε άκολουθήσει τη Μαρία εκεί και έκλπν γιά την άπαλλάγη της— άρχισε τάχα νά τούβριμνι τις ύποσχέσεις της και τις θυσίες πού είχε κάνει γιά χάρι της.

Η Μαρία σότε ναι έλεγε, σότε όχι. Φαίνεταν πως άκούει με εμέ-

νεια τό λόγια του, ως πού εφθισαν στή Βιτρίνισα, τό έπίπετον της Δωρίδος, από τό όποιον θά έλήγαιαν στούς Πενταγιούς. Έκει, η παμπόνηρη Μαρία έβαλε τούς συμπαιρωτές της, όσους είχαν έρθει γιά τη δίκη, και τόν τούκισαν στό έδα και τόν έδωξαν κακήν κακώς.

Έτσι η Μαρία έγύρισε με τούς συντρόφους της στό χωριό της, πάντοτε δροσερή, πάντοτε εδωρική, αλλά και πάντοτε γελαλή. Οι χωρικοί και πού πάντων αι γυναίκες την περιφρονούσαν γιά τόν τρόπο πού ζούσε, αλλά και η Μαρία από πεισμα, ποδωπατώντας τό έθιμα, άρχισε νά ζή πειό έλεύθερα τάχα. Ό Τουρκάκης, φανόδικος πειά, δέν τόλμοσε νά φανή στούς Πενταγιούς. Η Μαρία έπαισε άλλον έραστή, και έπειτα άλλον και τό χειρότερο τούς έδιδλεγε μεταξύν των συγγενών της. Παραδινύσαν στόν ένα εξαδέλφό της και έπειτα τόν άλλαζε με άλλον συγγενή. Στζούσε γιά κάμποσο καιρό με τόν έναν έραστή και έξωγα από ιδιοτροπία τούκλεινε την πόρτα.

Στό μεταξύ έβριζε τούς συγγενισμούς της και τις γυναίκες τούς και όταν την κατηγορούσαν έλεγε, πρόστυχες βροπές. Όταν οι γέροι συγγενείς της έκαναν νά την συμβουλεύσαν, εκείνη γελοΐσε περιφρονητικά. Και στήν άδελφή της, από καιρό σέ καιρό, με πεισματάρικη άνάδεια παρήγγελε τό άσχη της ! Οι συμπαιρωτές της γιά την σιγματισμένη και γιά νά παραδώσουν στό αιδώνιο άνάθεμα τό κακογεγνημά της, έκαναν εθδός τό τραγούδι της. Τό δημοσιεύουμε δολόκληρο, γιάτι μόνι λίγοι τό ξέρουν :

Στά Σάλωνα σφάζουν τραγιά και στό Χρισσό κοράφι
Και στή Μαρία την ποδιά σφάζονται παλληκαρία.
Κλείσε τό παραθύρι σου και σκέπασ' τη φωτιά σου
Νά μη φανή ό άσικης σου όπ' έχεις στην ποδιά σου.
Τί ν' τό κακό όπώκωκες στό δόλιο τό Θανάση;
Τόν άδελφό σου σκότωσες, τόν Τοδρκο γιά νά πάρης.
Στόν Κάραγο τόν έρριξες, τόν Κάραγο τόν ρίχνεις.
Κανείς δέν κάνει άπόφαςι νά μη γιά νά τόν βγάλη.
Ό Γιάννης κάνει άπόφαςι νά μη γιά νά τόν βγάλη.
Παίρνει πεντάδιπλα σχοινιά με δεκοχτώ φανάρια.
Σάν μπήκε και τόν έβγαλε στό αίμα βουτηγμένον
Και η Μαρία λιγορνά και πέφτει νά πεθάνη.
— Τίνος τά λές αυτά Μαριά και Τουρκοπιστωμένη;
Έσύ 'σουν πού τόν σκότωσες και τώρα θά τόν κλάνης !

Τό πρώτο δίστιχο είναι ό μεγαλύτερος στή γυναικεία όμορφιά ήμος. Οι λοιποί στίχοι είναι καταγγελία τού σφάλματος της Μαρίας. Άλλά όπως πάντοτε συμβαίνει σύμφωνα με τούς νόμους της φύσεως, αντίστέκεται στή δύναμι του χρόνου μόνον ότι είναι μέγα και έξοχο. Τό σφάλμα της λιγερής σχεδόν άσπληννήθηκε τάχα. Μόλις και μετά βίας θά μύθεσιν ό περιεργος διαβάτης ν' άκούσιν μεταξύ των τόσων συμπαιρωτών της την ιστορία της Μαρίας από τό σκόμα κανενός γέγον. Και μόνο η όμορφιά της θά ζή άθάνατη με τό δημοτικό τραγούδι, στίους γρήγορος, στούς χορούς, στά πανηγύρια τού Έλληνικού λαού, γιάτι και η μουσική του είναι μια από τις πειό μελωδικές και τις πειό λεβέντικες.

Σταχυελέγος

Η ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΠΟΥΤΣΙΩΝ

Πολύ συχνά παραπονούνται οι γονείς ότι δέν προφθάνουν ν' άγοράζουσιν παπούτσια των παιδιών των. Έπειδή, γιά νά έλαττωθή αυτό τό έξοδο, δέν είναι δυνατόν ούτε νά καταδικασθύν εις άσυνυσίαν τό δεικνύοντα μικρά, ούτε και νά τ' άγίσουν ένδοκίμα τό μόνον πρακτικόν μέτρον είναι νά εξασφαλίσθι η δόση τού άναντον μεγαλειότερα διακεία των παπουτσιών. Τούτο δέ επιτυγχάνεται άν άλειφώσιν τό πέλαμα των καινούργιων παπουτσιών με βρασμένο λιγέλαιο μέχρις ότου έμπιστοιθί αρκετά τό δερμάτι δέ έπάνω δέγμα νά άλειφθί έπίσης με ζεστό ρεσινόλαδο, τό όποιο και τούς πόρους πληρώνει και κάνει τό δερμάτι έλαστικώκα

αδιάβροχο. Έτσι τούλάχιστον οι γονείς θά έξωσι είν βεβαιότητα ότι τά παπούτσια εξαλειφώσαν τό χρέος των δούτους είναν δυνάτον.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΤΟΥ „ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΥΚΟΛΑΚΑ" ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Υποψίες

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Σας παρακαλώ, μη νομίζετε πως είμαι άχάριστη απέναντί σας, είπε πάλι με περισσότερη ψυχραιμία η νέα στόν δικηγόρο. Σας εύχαριστώ πού ήλθατε τόσο γρήγορα και τόσο πρόθυμα. Έμπιστεύομαι στήν κρίσι σας. Άν νομίζετε πως είναι καλλίτερα νά μείνουμε μόνοι, ό κύριος Ρόξ, θά άπομακρυνθί.

Έκαμα δύο βήματα προς την πόρτα. Άλλά ό κύριος Μάρβιν με κράτησε με μία χείρη στό χερσί. Μου είπε με μεγάλη ειλικρίνεια και ευγένεια :

— Μείνετε, κύριε ! Δέν υπάρχει καμιά τέτοια άπαγόρευσις εκ μέρους τού πελάτου μου. Ίσως είναι καλλίτερα έτσι ! Προκειμένου περί όσων μου είπατε γιά την ασθένεια τού πατρός σας και των άλλων γεγονότων, θά είναι προτιμώτερον, έν περιπτώσει σοβαρών περιπλοκών, νά γνωρίζετε ότι αι οδηγία τού πατρός είναι άμετακλήτοι και άμεταβλήτοι. Είπε γνωστόν ότι μου έχει δώσει πληροεπιστολή, δυνάμει της όποίας έχω τό δικαίωμα νά ενεργώ ως άντιπροσωπός του διά την εξασφάλισιν των δικαιομάτων του. Παρακαλώ νά ενοήσετε ότι έχει άπαιτήσιν νά εκτελεσθύν κα τ α γ ο ρ ά μ α αι οδηγία πού περιείχε η έπιστολή. Ένώσω είναι ζωντανός δέν πρέπει νά τόν μετακινήσετε από τό δωμάτιόν του. Και δέν πρέπει νά μετακινήθι κανένα άντικείμενον από εκεί υπό ούδένα όρον. Έχω σά χέρια μου ένα κατάλογο των αντικειμένων, πού δέν πρέπει νά άφαιρεθύν από τη θέσι των.

— Μπορώ νά ίδω αυτόν τόν κατάλογο ; ρώτησα.

Φαίνεται ότι ό δικηγόρος ήτο προσετοιμασμένος νά άκούσιν αυτή την ερώτησι, γιάτι άπήντησε άμέσως :

— Θά τό κάμω εύχαρίστως, μου είναι επιτετραμμένον. Έφερα μαζί μου τό πληρεξούσιον έγγραφο. Θά άναγνωρίσετε, κύριε Ρόξ, πόσον άσχηρά είναι συντεταγμένο. Ό κ. Τρελόλυ έξέφρασε τάς επιθυμίας του με τέτοιο τρόπο, ώστε είναι αδύνατον νά παραβιασθύν. Είπε έργον των χερών του, εκτός μερικών όρων δικηγορικών. Σας βεβαίω ότι στανίως συνήτησα διαθήκην τόσο κατηγορηματικά συντεταγμένην. Έγω ό ίδιος δέν έχω τό δικαίωμα νά κάμω την ελαχίστην παραλλαγή εις τάς δοθείσας οδηγίας, άλλως θά κατηγορούμην επί κακοπιστί. Και αυτό ποτέ δέν μπορώ νά τό κάμω.

Αυτά τό λόγια θά είπε γιά νά προλάβη κάθε τυχόν παράκλησιν μας. Προσέθεσε : — Έλπίσω, μίς Τρελόλυ, ότι η επιθυμία μου είναι νά κάμω ότι μπορώ γιά σας, ότι είναι σά χέρια μου γιά νά άνακουφίσω τόν πόνο σας. Άλλ' ό πατέρας σας είλε, εις όλας τάς πράξεις του, κάποιον δικόν του σκοπό, τόν όποιον δέν μου έφανέρωσε ποτέ. Κάθε λέξι πού σας γράφει την είχε σκεφθεί καλά σ' όλη του τη ζωή. Είλε μελετήσει βαθειά τό κάθε ζήτημα και ήταν άποφασισμένος νά φθάσιν στό σκοπό του.

Τώρα φοβούμαι ότι σας δυσασέτησα και λυπούμαι πολύ γι' αυτό. Δυστυχώς δέν υπάρχει άλλη διέξοδος. Έάν χρειασθίτε τίποτε είμαι έτοιμος νά έλθω όποιαδήποτε στιγμή με ζητήσετε. Ίδου η διεύθυνσις τού σπιτιού μου και η διεύθυνσις της λέσχης μου, όπου, πρηνάινε κάθε βράδυ.

Έδωσε την σημείωσι εις την Μαργαρίτα, η όποία τόν εύχαρίστησε. Μας έστρεψε τό χέρι και άπομακρυνήθη.

Αυτή τη στιγμή παρουσιάστηκε η μίς Γκράντ. Είλε στό πρόσωπο της μια έκφρασι άελευσία.

Η μίς Μαργαρίτα άχρίασε όταν την είδε τόσο ταραγμένη και την ρώτησε :

— Τι συμβαίνει, μίς Γκράντ ; Καμιά νέα συμφορά ; — Λυσιούμαι πολύ πού σας άνησυχά. Πρόβλεπε όμως νά μάθετε ότι όλοι οι ύπηρεται εκτός δύο με είδοποίησαν ότι άπόφες φεύγουν από τό σπίτι. Είλε όλοι σύμφωνοι μεταξύ τους. Ό θυρωρός μου μίλησε εκ μέρους όλου τού προσωπικού. Μου είπε ότι δέν μπορούν νά μείνουν έδω ούτε μία μέρα και είναι έτοιμοι νά παραιτηθύν από τούς μισθούς των έν ανάγκη.

— Πά πούό λόγο ; — Δέν ξέρω, μίς. Ό θυρωρός μου είλε ότι δέν μπορεί νά μου είπ. Έκάλεσα την Ζάν, την καμαριέρα πού δέν είναι σύμφωνη μαζί τους και μένει έδω. Μου είλε έμπιστευτικός ότι οι ύπηρεται θέλουν νά φύγουν γιάτι... τό σπτή είναι στοιχειωμένο !

Δέν έγελάσαμε γι' αυτό πού μας είλε.

Η μίς Τρελόλυ έμεινε γιά λίγο σιωπηλή. Έπειτα είπε με μεγάλη άξιοπρέπεια :

— Πολύ καλά, μίς Γκράντ. Άς φύγουν. Πληρώσέτε του σήμερα και δώσέτε τους ένα μισθό επί πλέον. Γιάτι η αίτια πού φεύγουν δέν είναι κοινή αίτια. Δέν πρέπει νά έχουμε άπαιτήσεις από άνθρώπους, πού έχουν καταληφθεί από τέτοιον φόβο. Έκείνοι πού θά μείνουν θά πέρνουν εις τό έξής διπλό μισθό. Θά τούς καλέσω έδω σέ λίγο...

Η μίς Γκράντ συνεκινήθη με την γενναίότητα της κυρίας της. Δέν άξίζουν τόση καλωσύνη αυτοί πού φεύγουν, είλε. Ποτέ στή ζωή μου δέν είδα νά μεταχειρίζονται οι κύριοι τούς ύπηρετας τόσο γενναίως. Και όμως νί πού βρήκαν τη στιγμή γιά νά σας εγκαταλείψουν... Οι άχάριστοι ! Είλε τρομερό !

Ρώτησε κατόπιν την κυρία της άν έσκέπτετο νά προσλάβη νέους ύπηρετας αντί αυτών.

Η μίς Τρελόλυ άπήντησε με ψυχραιμία :

— Μίς Γκράντ, νομίζω ότι θά κάμουν καλλίτερα νά περάσουμε με αυτούς πού μένουν προσωρινώς. Ό πατέρας είναι άρρωστος και έτσι δέν θά δεχθύνε κανένα έως ότου γίνη καλά. Έάν οι ύπηρεται πού θέλουν νά μείνουν δέν είναι άσχετοι, μπορούμε νά πάρουμε προσωρινώς μερικούς βοηθούς. Πάρετε καλλίτερα δύο τρεις γυναίκες νά μας βοηθήσουν. Στήν νέα ύπηρεσία θά δίνετε έπίσης διπλό μισθό. Μίς Γκράντ, βέβαια δέν σας συγκαταλέγω μεταξύ τού προσωπικού, αλλά από σήμερα ό μισθός σας διπλασιάζεται.

Η Μαργαρίτα έτεινε τό χερσί και λευκό της χέρι εις την πιστή οικόνομο. Έκείνη έσυνε και τό φίλησε με ευγνωμοσύνη. Έθαύμασε την γενναίότητα της μίς Τρελόλυ. Άκούσα την μίς Γκράντ νά ψιθυρίζει, ενώ έφευγε από τό δωμάτιον :

— Δέν είναι παράξενον πού μοιάζι αυτό τό σπίτι με παλάτι, άφού η κυρία του είναι σωστή πριγκίπισσα !

Πριγκίπισσα ! Ήταν αλήθεια. Άνεπώλησε την μίς Μαργαρίτα, όταν γιά πρώτη φορά τη συνάντησε εις ένα χορό. Ήταν σάν βασίλισσα τού παριουθίου ! Ήψηλή, λεπτή, εύκαμπτος, γλυκρούς στό παρσι σάν αμάρδα, σάν τό άνθος τού λωτού. Φορούσε ένα φόρεμα μύθο κεντημένο με χρυσά κεντήματα. Στο κεφάλι της φορούσε ένα παλαιό λιγυριακό κορμίον από κρυστάλλο πού έμοιαζε σάν στέμμα με πολυτίμους λίθους. Στο χέρι της είχε ένα φαρύ βραχιόλι καλαίσ έργασίας. Μολονότι ήταν πολύ ευγενής μαζί μου, όταν με παρουσίασε εις αυτήν η οικοδόστεινα, μου ένεκένεσε όμως συγγένους ένα είδος φόβου. Άργότερα εις την έκδομή πού έκάμαμε σταν ποταμό έννόησα ότι ήταν μία χαριτωμένη και λεπτή φύσις και ό φόβος μου μετεβλήθη σέ στοργή και συμπάθεια. Την άφησα σέ λίγο μόνη νά δεχθί τούς πιστούς ύπηρετας πού δέν θά εγκατέλειπαν τό σπίτι. Όταν έπεσσεφα κοντά της ήτο άδικορημένη.

Λογί, τό άπόγευμα ό Ντόου ήλθε στό γραφείο, όπου καθόμουν. Έκείσε προσεκτικά την πόρτα και, κρύπας γύρω γύρω στό δωμάτιο, γιά νά πεισθί ότι είμαστε μόνοι. Έπειτα ήλθε κοντά μου. Τί συμβαίνει ; ρώτησα. Βλέπω ότι θέλετε νά πού μίλησετε ιδιαιτέρως...

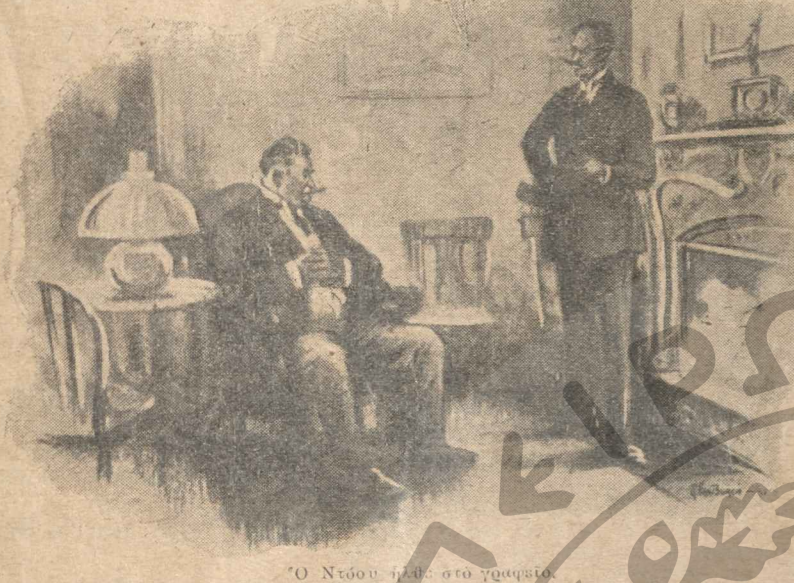
— Μαλίστα, κύριε ! Μπορώ νά έχω σέ σας άόλυτη έμπιστοσύνη ; — Βεβαιότατα. Για ότι μπορεί νά φανή γρήγορα στήν μίς Τρελόλυ και στόν πατέρα της είμαι σάς διατάγας σας. Πρόβλεπε νά είστε άπόλυτος ειλικρίνης. Νομίζω ότι και οι δύο μας πρέπει νά έργασθουμε με όλη τη δύναμι μας γι' αυτούς τούς άνθρώπους.

Ό Ντόου έδίστασε λίγο και έπειτα είλε :

— Έξορετε ότι πρέπει νά εκτελέσω κατά γράμμα τό καθήκον μου. Είμαι ένας αστυνομικός, ένας ντετεκτίβ. Είλε τό καθήκον μου νά φανερών τά γεγονότα, πού περιπλέκουν στήν αντίλημή μου, ός φόβο ή συμπάθεια γιά κανένα. Θέλω γι' αυτό νά μιλώ με πσαν ειλικρίνεια σέ σας και μόνο σέ σας.

Α πόν σας άκούω. Σας βεβαίω ότι αυτά πού θά άκούσω θά μείνουν μυστικά μεταξύ μας.

— Εύχαριστώ, κύριε. Αυτά πού θά σας πω δέν πρέπει κατ' ου-

Ο Ντόου ήλθε στό γραφείο.

δέναν λόγον να γίνουν γνωστά εις την μίς Τρελόνη ή εις τόν κ. Τρελόνη, όταν γίνη καλά! Σας θέτω αυτόν τόν όρο.

— Αν τὸ απαιτείτε, απάντησα κάπως στενοχωρημένος.
— Με συγχωρείτε, αλλά νομίζω πως κάμνω τὸ καθήκον μου. Σας γνωρίζω πολύ καιρό. Καὶ αἰσθάνομαι ὅτι μόνο σὲ σὰς ἔχω ἀπόλυτη πεποίθησι. Βασίζομαι στὴν διαβεβαίωσί σας.

— Λοιπὸν;
— Ἐξήγησα ἀνὰ ἑσὺ τὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος ποὺ μὰς βασάνιζε, κύριε Ρόζ. Πρόσεξα λοιπὸν ὅτι δασκίς ἐγένετο κατὰ παράδοξο ἐδῶ μέσα, ὁσάκις ἐπετίθεντο κατὰ τοῦ κ. Τρελόνη, κανεὶς ξένος δὲν εὐρίσκειτο μέσα στὸ σπίτι. Ἐπίσης εἶνε βέβαιον ὅτι κανένας δὲν ἔβγινε ἀπὸ τὸ σπίτι. Λοιπὸν τί υποθέτετε;

— Ὅτι αὐτὸς ὁ κάποιος ἢ αὐτὸ τὸ κατὰ βρίσκεται μέσα στὸ σπίτι ἀκόμη κι' αὐτὴ τὴ στιγμή ἀπήντησα.
— Αὐτὸ υποθέτω καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς καὶ ἀναστένανε μὲ βαθεῖα ἀνακούφισι.

— Πολὺ καλά! Ποιὸς εἶνε λοιπὸν αὐτὸς ὁ κάποιος;
— Κάποιος, ἢ κατὰ! ἀπήντησα.

— Μάλλον Κ. Α. Π. Ο. Σ. κύριε Ρόζ! Ὁ γάτος μορφοῦσε νὰ τσαγκωνίσῃ ἢ νὰ δαγκώσῃ τὸν κ. Τρελόνη, ἀλλὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸν μετατοπίσῃ ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, ἢ νὰ δοκιμάσῃ νὰ ἀφαιρήσῃ τὸ βραχιόλι μὲ τὸ κλειδί ἀπὸ τὸ χεῖρ του. Αὐτὰ τὰ πράγματα συμβαίνουν μόνο εἰς τὰ μυθιστορήματα. Εἰς τὴ ζωὴ, ὅταν γίνονται ἐνα ἐγκλήμα ἢ ἀποκρία ἐγκλήματος, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κάποιος δράστης, δὲν νομίζετε;

— Βεβαίως. Ἀλλὰ τί υποθέτετε;
— Σας ἐμίλησα γὰρ «κάποιον», κύριε.
— Ποιὸς εἶνε αὐτός;

— Δὲν σὰς ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσι τὸ γεγονός; καὶ εἰς τὰς τρεῖς ἀποκρίσεις ποὺ ἔγιναν, εἶνε μόνο πρόσωπο ἦταν ἐκεῖ παρὼν καὶ καλῶς εἰς βοήθειαν;

— Νὰ σὰς πῶ... Νομίζω ὅτι κατὰ τὴν πρώτη ἀπόπειρα ἡ μίς Τρελόνη ἀνεκάλυψε τὸ ἐγκλήμα. Τὴν δευτέρῃ φορὰ εἰμουν ἐγὼ παρὼν, ἀν καὶ κοιμισμένος. Ἐπίσης παρούσα ἦταν καὶ ἡ μίς Κένεδυ. Ὅταν ἐξήγησα ἦταν πολλοὶ ἄνθρωποι εἰς τὸ δωμάτιο. Μεταξὺ αὐτῶν εἶσθε καὶ σεις. Τὴν τρίτῃ φορὰ εἰμουν μέσα στὸ δωμάτιο, ὅταν ἡ μίς Τρελόνη ἐλιποθύμησε. Τὴν ὠδήγησα ἔξω καὶ ἐπέστρεψα ἀμέσως κοντὰ στὸν ἄρρωστο. Σεις ἤλθατε ἀμέσως κατόπιν. Λοιπὸν!

Ὁ Ντόν ἀπήντησε:
— Καὶ ὅμως ἡ μίς Μαργαρίτα βρισκόταν στὸ δωμάτιο καὶ ἐκεῖ ποὺ γινόταν ἀπόπειρα!

Ἐνόησα τὴν ὑπόψιν του. Τὸ καλλίτερον, ποὺ εἶχα νὰ κάμω ἦταν νὰ προλάβω τὴν ἀποκάλυψιν, ποὺ ἦταν ἐτοιμὸς νὰ μοῦ κάμῃ.
— Θέλετε νὰ πῆτε, ἐταυλίσαι συζητημένους, ὅτι ἡ παρουσίᾳ τῆς μίς Τρελόνης εἰς ὅλες τὰς ἀποκρίσεις, ποὺ ἔγιναν, εἶνε ἀποδείξεις ἐνοχλῆς γι' αὐτήν; Νομίζετε, Ντόν, πῶς ἡ μίς ἔχει ἀναμνηθεὶ στὴν ὑπόθεσι αὐτὴ κατ' οἰονδήποτε τρόπο;

— Δὲν τοῖμὲν νὰ ἀποφανθῶ μὲ βεβαιότητα γι' αὐτὸ. Ἀλλὰ ὁμολογῶ ὅτι ἔχω ὑποψίες.

Ὁ Ντόν ἦταν θαρραλέος ἄνθρωπος. Δὲν ὑποχωροῦσε πρὸ κανενὸς φόβου ἐμπρὸς στὸ καθήκον του.

Ἐμείναμε λίγη ὥρα σιωπηλοί. Ἀρχισα νὰ φοβοῦμαι... Ὅχι γιὰτὶ εἶχα τὴν παραισιώδη ὑπόψιν ἐναντίον τῆς Μαργαρίτας. Ἐφοβούμην μόνον μήπως ἡ ἀτυχὴς νέα εἶχε πέσει θύμα καμίας τραγικῆς παρεξήγησως. Ἦταν φανερόν ὅτι ὑπῆρχε γύρω μας ἕνα τρομερὸ μυστήριον. Ἐάν δὲν εὐρίσκειτο ὁ ἀληθινὸς ἐνοχὸς ἢ ὑποψίες θὰ ἐπεφταν σὲ κάποιον... Θὰ ἦταν μάλιστα πολὺ δύσκολο νὰ ἀποδειχθῇ ἡ ἀθωότης τῆς Μαργαρίτας, ἀν αἱ ἀρχαὶ ὑποψιάζοντο, ὅτι ὑπῆρχαν λόγοι συμπέφυγοντος νὰ θανατωθῇ ὁ κ. Τρελόνης. Εἰμουν προθύμος νὰ ἀναλάβω οἰονδήποτε ἄγωνα γιὰ νὰ ὑπερασπισθῶ τὴ Μαργαρίτα, ἡ τοῦλάχιστον, γιὰ νὰ τὴν προετοιμάσω γιὰ τὴν νέα αὐτὴ περιπέτεια τοῦ δράματος.

— Ἀναγνωρίζω ὅτι εἰσθε ἄνθρωπος, τοῦ καθήκοντος, εἶπα εἰς τὸν νετεκτιβ. Τί σκέπτεσθε ὅμως νὰ κάμετε; Πῶς θὰ ἐνεργήσετε χωρὶς ἀποδείξεις;

— Δὲν γνωρίζω ἀκόμη, κύριε Ρόζ. Ἐάν ἕνας ἄλλος ποῦ ἔλεγε ὅτι ἡ χαριτωμένη αὐτὴ κόρη εἶχε λάβει μέρος σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι θὰ ἐνόμιζα ὅτι εἶνε τρελλός. Εἶμαι ὅμως ὑποχρεωμένος νὰ ἐξακολουθήσω τὰς ἐρεῦνας μου. Σέρω καλά ὅτι εἰς μερικές περιστάσεις τὰ πλέον ἀβέβαια γεγονότα ἀποδεικνύονται πραγματικά. Δὲν θὰ ἤθελα κατ' οὐδέναν λόγο,

νὰ βλάψω αὐτὴ τὴ νέα, καθόσον φέρει στοὺς ὤμους τὴν ἑνα μεγάλο βάρος. Καὶ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ ἀναφέρω εἰς κανέναν ἄλλο οὐτε μὴ λέξῃ περὶ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος. Ἐμείνι μιλούμε σὺν ἀνδρὶ: εἰσθε διηγήτορας, ἔπρεπε νὰ σὰς μιλήσω καὶ νὰ σὰς πῶ ὅσα σκέπτομαι. Γνωρίζετε τὴν μίς Τρελόνη καλλίτερα ἀπὸ μένα. Ἔχετε περισσότερες εὐκαιρίες νὰ γνωρίσετε τὸν χαρακτήρα τῆς ἀπὸ μένα, ποὺ γυρίζω ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο καὶ δὲν μένω πολλὴ ὥρα μαζί της. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Τὸ ὅποιον ἐκυκλοφόρησεν θὰ εἶνε κατὰ τὸν δὲν τὸ ξαναεἶδατε, κατὰ τὸν δὲν τὸ ἀποχρησθέν. Καλλιτεχνικῶτατον, πολυχρῶμον, πολυσελίδον. Μὲ συνεργασίαν πάντων τῶν Ἑλληνικῶν λογίων, μὲ θαυμασίαν εἰκόνας, μὲ λεπτοτάτας βινιέτες, μὲ ὑπερόχους μεταφράσεις, μὲ χίλια δὴ πρᾶγματα, μὲ πρωτοτύπους συνθέσεις μουσικῆς τῶν ἀρίστων μουσουργῶν μας κ.κ. Γ. Λαμπιλέτ, Δ. Λαυράγκα, Μ. Βάρβογλη, Σκλάβου. Μόνον τὰ μουσικὰ αὐτὰ κομμάτια, τὰ διὰ πρώτην φοράν δημοσιευόμενα, εἶνε ὁ καλύτερος μουσικισμὸς τοῦ «Μπουκέτου» πρὸς τὸ κοινόν. Ἀλλὰ εἶνε αὐτὰ μόνον; Τί νὰ σὰς πρωτοαναφέρωμε; τὴν συνεργασίαν τῶν κ.κ. Νιρβάνα, Παλαμᾶ, Πορφύρα, Μοραϊτίνη, Κοκκίνου, Μαλακάση, Ψυχῆ, Συναδινῶ, Μορτιώτισσας, Βουτυρά, Βουτιερῶν κ.κ.λ.λ. τὰς ὑπερόχους μεταφράσεις, τὰ διηγήματα, τὰ ἀνεκδότα, τὰ ἱστορικὰ περιεργα, τὰ ἀστεία; Ὅλα αὐτὰ δὲν λέγονται μὲ δυὸ λόγια.

ΤΙΜΑΤΑ ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΕΙΚΟΣΙ ΜΟΝΟΝ!

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΨΥΛΛΟΣ ΚΑΙ Η ΜΥΙΓΑ

Τοῦ Λέοντος Τολστόη

Ψύλλος καὶ μυίγα ἀνταμώθηκαν ὁ ψύλλος ἔρχονταν ἀπὸ τὸ χοιριὸ καὶ ἡ μυίγα ἀπὸ τὴν πολιτείαν. Ὁ ψύλλος ἐκτίναξε τὴ μυίγα καὶ δὲν τὴν γνώρισε, τόσο ἦταν ἀδύνατη, μὲ τὴν κοιλὰ πατημένη καὶ μακρὰ μακρὰ τὰ πόδια. Καὶ ἡ μυίγα ἔξαφνίστηκε ἀπὸ τὴν ὄψιν τοῦ ψύλλου ποὺ ἦταν στεγνωμένος καὶ καμψύχης.

— Καλημέρα, τῆς λέει ὁ ψύλλος, ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;
— Ἀπὸ τὴν πολιτείαν, ἀποκρίνεται ἡ μυίγα.
— Καὶ πῶς ἀδυνατίζεις ἐστὶ;
— Δὲν καλοπερνᾷ κανεὶς ἐκεῖ.
— Καὶ γιὰτί;

— Ὁ κόσμος εἶνε πολὺ παστιχός, μπάνειες σ' ἐνα ἀγοστήσιον καὶ λὲς μέσα σου: ἐδῶ θὰ περάσω ζωὴ χαρισμένη. Μὰ τί τὰ θές! ἅμα ἀποφάνε τ' ἀφεντικὰ ἔρχονται δυὸ δοῦλοι σοῦ τὰ παύουν ὅλα, τρῶνε τὰ περισσότερα καὶ ὅτι μείνῃ: τὸ τραπέζι τὸ πλένον, τὸ παστρεύουν. Ἀλλὰ φορὰ πᾶς σὲ κανενὸς φτωχολογίου δὲν ἔχει δὰ τί νὰ φάῃ καὶ ὁ ἴδιος, μὰ εἶνε πάλι παστιχός, τὸ κατὰ τί εἶνε καλοπλημένο: τὸ σπιτικό του. Ἔτσι κι' ἐγὼ τὸ πᾶρ ἀποφάσι νὰ φύγω ἀπ' τὴν πολιτείαν, νὰ πάω πάλι 'ς τὸ χοιριὸ ἐκεῖ κι' ἂν δὲν ἔχῃ κανέναν πολλῶν λογίων φαγί, πάντα κατὰ τὴν ὁδὸν καὶ δὲν εἶνε τόσο μεγάλῃ πείστω. Αἶ, καὶ σὺ, μπάριμα, πῶς τὰ περνοῦσες ἐκεῖ;

— Ὡ! ἀποκρίθηκε ὁ ψύλλος, δὲν εἶνε καλλίτερα 'ς τὸ χοιριὸ ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι κοιμούνται ἴγιο καὶ ἀδυνατίζουν, πρὶν ἐδῶ πρὶν δὲς ἐκεῖ ὅλο ἀπάνω σὲ κόκαλα καὶ δὲν βρίσκεις τί νὰ φᾶς. Κι' ἂν τύχῃ νὰ τοιμηθῇς τίποτε καμμιὰ φορὰ, σηκώνονται ἀμέσως οἱ ἄνθρωποι καὶ πᾶν νὰ ξενυχτίσουν ἔξω 'ς τὰ χοιράκια. Ἔτσι κι' ἐγὼ πάω 'ς τὴν πολιτείαν, μπορεῖ νὰ ταῦρω καλλίτερα ἐκεῖ.

— Σὺς, σὺς, μπάριμα! ἀλήθεια ἐκεῖ εἶνε γὰρ σένα! διὰτὶ ἄνθρωποι καλοθερμένους, ποὺ κοιμούνται ὡς τὸ μεσημέρι. Εἶδε μὰ 'μέρα ἕναν ψύλλον καὶ εἶχε τόσο χοιράκι ποὺ μόλις μπορούσε νὰ σεισθῇ.

— Ὡρα καλὴ σου τὸ λοιπὸν! εἶπεν ὁ ψύλλος, ἐκεῖ θὰ γὰρ ἐγὼ τὴν τύχη μου. Πῶς νὰ μὴν καλοπεράσω σὲ τόπο ποὺ εἶνε τόσο ὑπαράδους;

Καὶ ὁ ψύλλος ἐπῆλθε κατὰ τὴν πολιτείαν καὶ μυίγα ἡ πέταξ κατὰ τὸ χοιριὸ.

Η ΜΟΡΑΣΙΑ ΤΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ

Ἐνας πατέρας εἶχε δυὸ γιουὺς καὶ τοὺς εἶπε:
— Ὅταν πεθάνω νὰ μοιράσετε 'ς τὴ μέση ὅτι κι' ἂν ἔχω.
— Ἀπὸ πῶς θὰ μοιράσῃς οἱ γιοὶ ἐμάλλωσαν 'ς τὴν μοιρασά. Πῶς θὰ μοιράσῃς τοὺς γιουὺς νὰ τοὺς ἐδικαλῇ. Αὐτὸς τοὺς ῥώτησε:
— Πῶς παρὰ γυμνασίαν ὁ πατέρας σὰς νὰ κάνετε τὴ μοιρασά;
— Παρὰ γυμνασίαν ὅτι κι' ἂν ἔχῃ νὰ πᾶρ καθενὰς μας τὸ μισό.

— Τότε λοιπὸν, εἶπεν ὁ γείτονας, ἐσχίστε 'ς τὴ μέση ὅλα τὰ ρούχα, σπάστε 'ς τὴ μέση ὅλα τὰ τρανάζια, κόψτε 'ς τὴ μέση ὅλο τὸ κοπάδι.

Τὰ δυὸ ἀδέρφια ἀκούσαν τὴ γνώμην τοῦ γείτονος καὶ εἶσι χαλίσανε ὅτι κι' ἂν εἶχαν καὶ δὲν τοὺς ἔμεινε πειὰ τίποτε!

ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΠΟΥ ΔΙΝΕΙ Ο ΘΕΟΣ 'Σ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Ἐνας ἄνθρωπος βαριεστημένος μὲ τὴν τύχην τοῦ ἔρχεντο ὅλο τὸ φταίξιμόν 'ς τὸ Θεό:

— Ὁ Θεός, ἔλεγε, 'ς τοὺς ἄλλους δίνει τὰ πλούτη καὶ 'ς ἐμένα τίποτε, πῶς νὰ προσέχω ἐστὶ χωρὶς τίποτε;

Ἐνας γέρος ἀκούσε τὰ λόγια αὐτοῦ καὶ τοῦ εἶπε:
— Εἰσαι τόσο φτωχὸς ὥςθ ἄρρετς; Ὁ Θεὸς δὲν σὺνθεῖ δόση νεύματα καὶ γερό κορμί;

— Ὅσο γι' αὐτὸ μισοῦ νὰ καμαρώνομαι ἀλήθεια.

Ὁ γέρος ἔπιασε τότε τὸ δεξιὸν χεῖρ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἐρώτησε:

— Ἦθελες νὰ σοῦ πῶ τὸν χεῖρ καὶ γι' αὐτοῦ χίλια ρούβλια;

— Ὅχι νὰ μὴν ἔθελα!

— Καὶ τὸ ἀριστερὸν χεῖρ;

— Οὐτε.

— Καὶ θὰ ἤθελες νὰ στοραιοθῇς γὰρ δεκά χιλιάδες ρούβλια;

— Θεὸς φυλάξῃ! δὲν ἔδιναν ἕνα μάτι ὅσο καὶ ἐγὼ μ' ἀκριβοπληρώνω.

— Νὰ λοιπὸν τὴν πλοῦτιαν σου δώσω ὁ Θεός καὶ ὅμως παραμένῃς ἀπὸ ἀχάριστε! Α. Τολστόη

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΣΧΟΙΝΙ ΤΟΥ ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΥ

Τοῦ Χ. ΜΑΓΚΟΚ

Ὅταν ἐκεῖνοι ποὺ ἔχονταν τὸ σχοινὶ καὶ τὸ βγαλὰν ἀπὸ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο ποὺ ἐπῆγε ν' αὐτοκτονήσῃ, ὁ μπάριμα—Τί τὸ τράβηξε χροῖα κοντὰ του.

Ἐπειτα καθὼς οἱ χωρικοὶ μαζεῦνταν γύρω στὸν ἀπελπισμένο καὶ προσπαθοῦσαν μάταια νὰ τὸν φέρουν στὰ καλά του, τῶρσε κατὰ ἀπὸ τὴ μπλοῦζα του.

Ὁ Μπάριμα—Τί εἶχε τὸ ὄνομα ὅτι ἐμάζευνε ὅτι ἔβρισκε μπροστά του. Καθὼς εἶταν φτωχός, ὅτι δῆποτε νὰ εἶταν ἀξίε γι' αὐτόν.

Ἀλλὰ σήμερον, δὲν εἶταν βέβαια ἡ ἀξία τοῦ κομματιοῦ ἐκεῖνου τοῦ σχοινοῦ, τοῦ τὸν ἔκαμε νὰ διαπράξῃ τὴ μακάριον αὐτὴ λαθροεργία. Ἀπλούστατα σκέφθηκε:

«Λένε πῶς τὸ σχοινὶ ποὺ χρησίμευσε γιὰ κρέμασμα φέρνει γούρι».

Περαισσότερον λοιπὸν—ἀπὸ πρόληψιν παρὰ ἀπὸ ἐλπίδα κέρδους ἔχωσε τὸ σχοινὶ κάτω ἀπὸ τὸ μπλοῦζα του.

Καὶ μὰ φορὰ ποῦ τὸ πῆρεν, ἔκρινε ἀνώφελο νὰ μείνῃ κοντὰ στὸν ἀνέμοιο ποὺ πέθαινε καὶ κρυφὰ χωθήκε στὴν καλύβα του.

Οἱ μέρες περνοῦσαν κανονικά καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν κανεὶς τόσο βλακωδὸς ἐθιστός, ὥςθ νὰ μπάριμα—Τί γὰρ νὰ ποδοῖδε γούρι στὸ σχοινί. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε ἕνας ἀλήτης ὅπως καὶ πρῶτα.

Μολαταῦτα ἡ ζωὴ τοῦ φαινόταν ὁμορφότερη καὶ εὐκολότερη. Μὲ ἀλλομένη ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸ σχοινὶ τοῦ κρεμασμένου περιέμενε καὶ μερὰ τὴν πραγματοποιήσῃ κάποιας ἀνέλιπτης τύχης: ἢ νὰ τοῦ πέσῃ τὸ λαχέτο ἢ νὰ βρῇ κατὰ ποῦ ἀπὸ τὴ μὴ μέρα στὴν ἀλλή θὰ τὸν ἔκανε πλούσιον. Κατὰ ἀπὸ τὴν χαρὰ τοῦ φαινόταν στὸ ξεραμένο τὸ πρόσωπο. Οἱ χωρικοὶ παρατήρησαν τὴ μεταβολὴν αὐτὴ καὶ μῆχαν σὲ ὑποψίες. Τὶ γεγονότος συνέβη στὸν τσανακλογιφν αὐτόν γιὰ νὰ φαίνεται λοιπὸν ἐστὶ χαρούμενος;

Ἀρχισαν νὰ τοῦ κάμουν ὑπαινιγμούς.

Σὰν πολὺν χαρούμενος φαινόσασιν μπάριμα Τί, ποῦ ἔλεγον, μὰς καὶ σοῦ ἔρθε καμμιὰ κληρονομία;

Ἀπαντοῦσεν εἰρωνικά:

— Μπορεῖ καὶ νὰ μὴ γελοῖσατε, κάποια κληρονομία, ἢ κατὰ τέτοιο.

Ἐπειτα κοίταζε κατὰμάτα αὐτοῦς ποὺ ρωτοῦσαν, ἔτριβε τὰ χέρια του καὶ ἔφηνε, τοιμητόντας τὰ γόνακα χεῖλια του, ποὺ συσπόνταν σὲ αἰνιγματικὰ γέλια.

Εἶνε πολὺν χαρούμενος, κάποιο θησαυρὸ θὰ βρῆκε, ἔλεγον οἱ χωρικοί.

Ἀλλὰ ὅσο καὶ ἂν τὸν κατασκόπευαν, οὔτε ἔγχος δὲν ἀνεκάλυπταν ἀπὸ τὴν χιμαρικὴν αὐτὴν περιουσίαν, ποὺ ὑπῆρχε μόνο στὴ φαντασίαν τοῦ γέροντος—Τί καὶ αὐτὴ γιὰ τὸ μέλλον.

Αὐτὸ δὲν ἐμπόδιζε τὸν μπάριμα—Τί νὰναι εὐχαριστημένος σὺν νὰ ὑπῆρχεν ἡ περιουσία εἰς τὴν πραγματικότητά. Κάθε μέρα σκεπτόταν τὰ λεφτὰ ποὺ θὰ τοῦ ἔφευγε τὸ σχοινὶ τοῦ κρεμασμένου. Καὶ τὰ ἴδια ὀνειρευόταν καὶ στὸν ὕπνον του, καθὼς κοιμῶταν πᾶντο στὸ πολῦτιμο σχοινί, ποὺ τὸ ἔβαζε κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό του. Ὅσο φιλόγυρος καὶ ἂν εἶταν, ἂν εἶταν πλούσιος, ποτὲ δὲ θὰ φελλεγε καλλίτερα τοὺς θησαυροὺς, ποὺ ἔλεγον καὶ οἱ χωρικοὶ τῶρα ὅτι εἶχε.

Ἦταν ἡ νύχτα τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων ὅταν ἐβνῆσαν ἀπὸτομα ἀπ' τὰ χροῖα τοῦ ὄνειρου ἀπὸ ἕνα τριζύμι, ἀκολουθούμενον ἀπὸ περὰ κρότον.

Ἀνασηκώθηκε καὶ ἀνοίξε τὰ μάτια χωρὶς νὰ διακρίνῃ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ μαῦρο σκοτάδι.

— Ράτα!... Ἰάτα!... ἐφώνησε, γιὰτὶ σαυτὴν ἀπέδωκε τὴν αἰτία τῆς φασαρίας ποὺ γινόταν.

Τὸ νὰ ὑπόθεσι κανεὶς ὅτι κλέφτες κατόρθωσαν νὰ παραβιάσουν τὴν φτωχικὴ πόρτα τοῦ ποὺ δὲν εἶταν καὶ τόσο στερεά, γιὰ νὰ μπουδὲν μέσα στὴν ἐλευθερίαν κατοικίαν του, εἶταν πρᾶγμα τόσο παράλογο ὥστε ἡ ἰδέα δὲν τοῦ ἦλθε καὶν εἰς τὸν νοῦν.

Τὶ θὰ ἔρχονταν νὰ πάρουν οἱ κλέφτες ἀπ' αὐτόν;...

Ὑστερὰ ἀπὸ τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ τυχεροῦ κέρδους ποὺ ἐπείμενε, θὰ ἦσαν πιθανὸν δικαιολογημένοι νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν. Ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ὑπῆρχε τίποτε κάτω ἀπὸ τὴ στέγη του γιὰ νὰ τὸ κλέψουν.

Ὅτε δὲν ἀνιχνύσσε καθόλου καὶ κατελήφθη ἀπὸ μιὰν πραγματικὴν κατάληξιν ὅταν εἶδε ἕνα φῶς νὰ πετάγεται μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ νὰ πλησιάζῃ στὸ κρεβάτι του. Τὸ φῶς αὐτὸ τοῦ ἐφα-

νέρωσε δύο σιλουέτες σκεπασμένες μὲ μαγδύλια δεμένα κάτω ἀπὸ τὰ μάτια τους.

Οἱ δύο μορφὲς ἔσκυψαν μαζί ἐπάνω του. Ἐνα χεῖρ τοῦ ἔρριξε ἐπάνω στὸν γεροντικὸν πρόσωπό του τὴν λάμπην μὰς ηλεκτρικῆς λάμπας καὶ μὰ ὑπόκοφος φωνὴ ἐρώτησε:

— Ποῦ κρύβεις τὰ λεφτὰ σου γέρον;

Ἀπὸ ἄλλα χέρια τὸν ἀρπάζαν ἀπὸ τὸν λαμπρὸ καὶ τὸν ἐσφγγαν.

— Δὲν ἔχω λεφτὰ! μουρμουρούσεν ὁ μπάριμα Τί, τρομαγμένος.

— Δὲν θέλεις νὰ μὰς τὸ πῆς, παλιοτόμαρο; θὰ σὲ κάνουμε νὰ τὸ πῆς! ψιθύρισε μὰ ἄγρια φωνή.

Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄγνωστοι τὸν ἀρπάζαν καὶ τὸν πέταξαν κάτω.

Ἐπειτα τὸν ξανάρπάζαν ἀπὸ τὸ γόνακ τόσο τραχεῖα ποὺ τὸν μᾶτωσαν. Τὸ λαμπρὸν.

— Θὰ μὰς πῆς ποῦ τὰ κρύβεις; θὰ μὰς πῆς;

Ἐταν ἀδύνατον νὰ νάρνηθῃ. Κελεῖθ δὲν εἶχε λεφτὰ γιὰ νὰ τοὺς πῇ σὲ ποῦ μέρος τῶν κρυφῶν, τὰ χυτῆματα βαρὺ ἔφευγαν πᾶντο στὸ κορμί του.

Ὁδολιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο, ἔλεγε:

— Δὲν ἔχω λεφτὰ.... Τίποτε!... Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια! Τὸ ξεῖ-
ρουν ὅλοι!...

Παλιοφρενὴ! Τὸ ἐνάντιο ξέ-
ρουν! Βοήκεις θησαυροῦ... Πῆς μὰς
ποῦ τὸν κρύβεις... Πρέπει νὰ σοῦ κό-
ψουμε τὰ πόδια γιὰ νὰ λυθῇ ἡ γλώσ-
σα σου;

Κι' ἐνθ' ὅναι ἐδερναν ἄγρια, ὁ γέ-
ρος ἔλεγε:

— Δὲν ἔχω τίποτε... Σὰς τῶπα...
Τίποτε... ὀρκίζομαι! Τὸ ὀρκίζομαι!...

Κι' ἐνθ' ὅναι ἀπὸ τοὺς ἄγνω-
στους ἔφαγαν

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΞΕΝΟΣ

Του κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

Σά στρατός καβαλλάρηδων κινήμενος από άοράτους έχθρους, τὰ σύγνεφα, μαύρα, πηχτά, σκόρπια, έχόντουσαν από τὰ μάχη του 'Αργολικού κόρφου και φεύγανε κατά το βορρά. Οί σκιές τους κέφτανε άπάνω στ' 'Αναπλιώτικα κάστρα και τὰ δείχνανε πιδ γυνιά, πιδ σκούρα. Οί πολεμιστές του 'Ιτς-Καλέ χάσανε, σάν τρύπες που φέρονται σέ άνεξερευνητές υπηλιές, και ή κορυφογραμμή του Παλαμηδιού σάν ένα τεράστιο πριόνι, έτοιμο νά μητ' σέ κίνηση, νά ροκανίσω κόκκαλα γιγάντων...

Με τὰ παιδιάτικα μάτια μου — πρόθυμα πάντα νά γείνουν φεγγίτες της ψυχής για τὰ παράξενα όράματα — έβλεπα, πίσω από τὸ τζάμι, τή σημαία του κάστρου που άναφερούγιαζε στη ντάπια του Μιλτιάδη, σά μεγάλο γαλάζιο πουλί, δεμένο στην κορφή του κονταριού, σκληρωμένο... 'Ο σκοπός τυλιγμένος στο μαντίλι του πήγαινε κ' έχότανε στη ντάπια, με τὸ ντουφεκι στον ώμο. Στο φόντο τ' ούρανού ή σιλουέττα του γραφότανε τεράστια, έπιβλητική. Κάμποσες όγιές πιδ κάτω σάλευαν χαμόγελα κ' οί φραγκοσυκιές πρασινίζανε κορμασμένες στο βάραθρο, άπάνω από τή βενετσάνικη σκάλα — 999 σκαλοπάτια.

Και ή μέρα κείνη ή γκριζή, ή βουβή, ήτανε τὰ Χριστούγεννα. Τὰ καρτερούσαμε με τόνον πόθο, μικροί και μεγάλοι, έμεις νά λευτερωθούμε από τὰ θρανία του σχολείου και κείνοι από τή μονοτονία της δουλειάς, νά γιορτάσουμε στη λαοκάδα, στο ξέφαντο, που κάποιες φορές γιοιζέει θάματα στον κόσμο μας, με τις πορτοκαλλικές φροτομένες μικρούς ήλιους και τόν άέρα με μυρουδιές από άγρια ζαϊιλάνια. Μά νά που ό χειμώνας μάς έκλεισε μέσα και περιόρισε σέ σπιντιάτικο τὸ γιορτάσι...

Ήταν εύτυχισμένα τὰ χρόνια κείνα, τὰ ειρηνικά. Τὰ σπίντια μας, «λήρη πάσης αγαθότητος», ευόδιαζαν από τὰ φρεσκοξημένα χριστούγεννα, άντηχούσαν από τραγούδια και μουσικά όργανα. Ουμάμαι πως τὸ μεσημέρι καθήσαμε στο τραπέζι, πιδ πολλοί από δώδεκα νομάτι. Τὸ τραπέζι στρωμένο με λινό τραπεζομάντιλο, άπὸ πού τέρβαλε ή μητέρα άπὸ τὰ βόδια της κασέλας τι νάζοντας τὰ ξερά κίτρινα άνθάκια, τὰ νυχάκια. Στις δύο χρονισάλλινες φρονιμένες ύψώνονταν σέ πυραμίδες τὰ φρούτα της έποχής. Στη μά, μανταρίνια και πορτοκαλλία και κρουσταλλάπιδα, σταλμένα κανισί από την Τσακωνία, κίτρινα σάν τὸ φλουρί. Καρόδια κ' άμύγδαλα και κάστανα στην άλλη. Η μητέρα έβαλε τὰ καλά της λάτα, φαροφούρι, και τ' άσημένια μαχαιροπήρουνα. Μά για νά καθήσουμε στο τραπέζι έπρεπε νά περιμένουμε τὸν παππού που θάρόχονε άπό τ' 'Αγρος. Κι ό παππούς άργησε κομμάτι, κ' ήρθε χτυπημένος οί δώδεκα, γιατι τὸ τσάινο είχε πάθει κάποιον ζημιά άνάμεσα Νταλαμνάρα και Μπόλατι. 'Ηρθε ό παππούς και μ' όλα του τὰ γεράματα άνέβηκε σάν πουλί την ελάνια σκάλα, κ' ή βράδα του ή μεταξωτή έτοιζε, φρού-φρού, άνεβαίνοντας. Στο άνοιγμα της πόρτας ή λεβέντικη κορμοστασιά του μάς φανερώθηκε σάν άγγελος παρουσίας, πατριαρχική. Στραβά τὸ κόκκινο φέσι, με τή γαλάζια φούντα άναρχή στον ώμο, φρεσκοξυρισμένος, παίσχαρος, με τή μέση λυγρή, με τις άντζες σφιγμένες στη μαύρη κάλσα.

— Γεια, χαρά σας!
— Καλόστον παππού. Χρόνια πολλά!
— Πολλά και τιμημένα!
— Άμήν.

Καθήσαμε στο τραπέζι. Στην κορφή ό παππούς. Βγάζοντας τὸ φέσι του, τόρριζε στο μεντέρι έπειτα σήκωσε τὰ χέρια κ' άνάδενε τ' άσπρα μαλλιά που φούντωναν γύρω στο κεφάλι του σάν άγιοστέφανο. Πήρανε γύρω θέσεις οί μπαρμπαδες οί θειάδες, τὰ πρωτοζαδέλφια τὸ σάι. Κείνη ή ξαδερφούλα, ή 'Αγγελικούλα ή ώραιόκοιμη (που την τρώει τώρα τὸ ζώμα) βάλλθηκε να βοηθή ή μητέρα στο άγύρισμα του τραπεζιού. Σά δώρο βασιλικό έπάνω σέ ασπίδα γυαλιστερή, φανερώθηκε δ ψηλὸς διάνος, παραγεμισμένος με κάστανα και κουκουναρία και μπαχαρικά. Ένα μεγάλο χριστόψωμο κόλληκε φέτες. Η μυρουδιά των ψητών γετούσε τὰ ρουθόνια. Στο παλιό τζάκι τρίζανε τὰ ξύλα, και οί φλόγες σιγοτρέμανε κάτω από τὸ χαμηλό κάλασο. 'Ο παππούς σήκωσε τὸ χέρι και σταυροκοπήθηκε, και τὸνέ μνηστήκαμε όλοι...

Οί άνθρωποι στις επαρχίες τρώνε. Δηλαδή τὸ κάνουν δουλειά τὸ φαγοπότι κ' ένα Χριστουγεννιάτικο τραπέζι γίνεται σωστή τελετουργία. Γι' αυτό δεν πρέπει νά φανή παράξενο πως τὸ βασίλειμα του ήλιου βόηκε τὸς περισσότερους στο τραπέζι, φροτωμένο με πορτοκαλλόφλυνδες και τσούφλια καρυδιών και ποτήρια, που

όσο ν' αδειάσουν γιόμιζαν κοκκινέλι της Περσέφρας και γλυκόπιστο 'Αγιοργίτικο...

Ός τόσο ό καιρός χειροτέρευε. Τὰ τζάμια της τραπεζαρίας, νοτισμένα, δείχνανε πως όξο τὸ κρύο έσοιγνε. Σέ μιά στιγμή γοχορή μάς ή Βαγιώ, μπαίνοντας με τή μπουνάλα γεμάτη, είπε:

— Χιονίζει όξο... Απόψε θάνε τὸ στρόφι.
— Η φωτιά μας κόντενε νά σβήνι, άπάντισε ή μητέρα. Βαγιώ, πήγαινε στο κατώι νά φέρης ξύλα.

Τὸ κατώι ήτανε κοντά στη σκάλα, ύπόγειο, τούρκικο σπιτάκι, όπου σωριάσαμε τις σοδιές της χρονιάς, γιομάτο πιάτσια, σαλάς, ξύλα και κάρβουνα. Η Βαγιώ άναψε τὸ λυχνάρι και κατέβηκε. Μά σέ λίγο ξανάβηκε χωρίς ξύλα, άλαριασμένη και χλωμή. Τὸ σπινμένο λυχνάρι έτρεχε στο χέρι της.

— Τι έχεις, Βαγιώ;... τί τρέχει;...
— Κυρά... κάποιος είνε... κάποιος... τσέβδιζε ή χοριαστοπούλα.
— Μίλα καλά! τί λές;...
— Είνε κάποιος, κυρά... κάτω από τή σκάλα... κουβαριασμένος Φοβάμαι ή έρημ...

— Δημήτρη, άντνε νά δής, πρόσταξε ό παππούς έναν από τὸς θεϊούς μου.

Ό Δημήτρης σηλώθηκε και γόηγορ' άκούστησαν οί μύτες του νά τρίζουν κατεβαίνοντας τη σκάλα.

— Κανένα καλλικάντζαρο θάειδε ή Βαγιώ, γέλασε ό δευτερος θεϊός μου, ό Θανάσης, χαράζοντας κάστανα για τή θρίκα.

Μά σέ λίγο άκούστησαν πάλι περπατησιές στη σκάλα και ήρτες. 'Η πόρτα άνοιξε και φανερώθηκε πάλι ό Δημήτρης, με τὸν μόνος. Ένας άλλος άνθρωπος ήτανε μαζί του, που θάλεγε πως τὸς θεϊός του τον έφερε με τὸ στανό: «Έμπα νά ζεσταθής... Μά ντρέπεται... Χρονιάρα μέσα σήμερα... Έμπα νά ζεσταθής... Μά κείνος φαινότανε πως κοιμάζει, ως που ό Δημήτρης τὸν έσπρωξε άλαφρά από τὸν ώμο και ό θύρος βρόδθηκε στην τραπεζαρία.

— Τι είνε τούτος; ρώτησε ό παππούς.
— Δεν τονέ βλέπετε; Τητιανὸς ό κακομοίρης. Καθόνε μαζεμένους κάτω από τή σκάλα και τρεμολιζέει σέ ζεγάρι. Κάνει ένα ξεροβόρι όξο. Μπρόο!...

Κοιτάξαμε τὸν ξένο. Η κακομοιά έβγαινε άπ' όλο του τὸ κορμί. Θά ήτανε πηνιτάρης. Λιγνός, κίτρινα. Τὰ γένεια του ψαρά κ' έχτισσα, μοιάζανε της άρσενιστας. Ούτε κασκέτο φορούσε ούτε πιπούτσια. Ήτανε απελαμένος με κάτι κουρέλια που άνηνανε γυνιά έδω και κει πικρέατά του. Μόλις βρόδθηκε μέσα, γύρισε τὰ μάτια γύρω φρισμένα, σάν άγριοι, και τότε κοίταξε κατά τή πόρτα.

Πού την έκλεινε ήκορμοστασιά του θεϊού μου του Δημήτρη. Έσυνε μιά κίνηση, σά νάθελε νά φύγη μά ό παππούς τὸν χαμωχάσε καλόβουλα, και με τή γλυκειά φωνή του, τὸν ελεε:

— Γιατί;... Κάτσε κει στο τζάκι νά ζεσταθής, κυνέρι.
— Έκείνος δίσταζε άκόμη. Ό Δημήτρης προχώρησε, κ' άκούγοντας τὸ χέρι στον ώμο, τὸν ήσυχασε.

— Κάτσε που σου λέμε... Κάτι θά βρεθί και για σένα!... Έξο είμαστε όλοι χριστουγεννιάτικοι. Θάν τὸ κάηουμε σήμερα!

Ήτανε στο κέφι ό θεϊός ό Δημήτρης. Γιόμισε ένα ποτήρι κρασί, ως τὰ χείλη, τδωσε στον άνθρωπο και τούτε: «Πάτα, αμνήσ, νά πάνε τὰ φαρμάκια κάτον! Γιοματίζω, ξεοίε. Έλα, ζούλα τὸ!

Ό άνθρωπος πήρε τὸ ποτήρι, και καθώς τὸ χέρι του έταρμα, χύθηκε λίγο κρασί στο χαλί. Κοίταξε χίμου. «Νά με σηκώσετε μονομύοιους βραχνά. Δέν περάζει... Χρόνια πολλά!» τὸν άκούστησαν. Με μιά ρουφήκη τ' αδειασε τὸ ποτήρι.

— Μπαρλό σου! φώναξε ό Δημήτρης. Και τούτοι, άδελφοί, κατσε κει νά νά τήν πετώσιες.

Η φωτιά, θορμένη με νέα κούσουρα λαμπρίζε πρὸς τὸν. Ό άνθρωπος, καθισμένος σταυροπόδι μπροστά στο τζάκι, κρατούσε τὸ πιάτο που τούτε βάλε στα γόνατα ή Βαγιώ και μαρούλε κομμάτια κρέας, τυρί, κοττόρηττα, καταχνάειε λαίμαργα, άσπιαχά, ρίχνοντας τότε-πότε κλεφτές ματιές στους άλλους. Σέ κάποια στιγμή, ή μητέρα του τονέ φώτισε:

— Από που είσαι, μπάρμπα;

Ό άνθρωπος δέ μίλησε άμέσως. Σταμάτησε τὸ μίσημα και σήκωσε τὸ κεφάλι κοιτάζοντας την.

— Ντόπιος;

Με φωνή βαδεια, σά φεμένη από μάχη, από χαμιά σπινιά,

μουρμούρισε:

— Όχι... Σωμερίτης.
— Και δεν έχεις φαρμιά; Δεν έχεις σπίνι;
— Άνθι, φτάνει! πρόσταξε ό παππούς. 'Ας δίνουμε τὸν φτωχὸ κ' άς μη ρωτάμε.

Είχαν έπισημότητα τὰ λόγια κείνα του παππού, που καθισμένος στην πολυθρόνα του φάνταζε μεγαλόπρεπος σάν ό Δίας ό Ξένιος. «'Ας μη ρωτάμε...»

Βράδιαζε. Η Βαγιώ άναψε την κορμαστή λάμπα κ' έφερε τὸς καφφέδες. Ό ξένος πάστρενε τὸ πιάτο του.
'Αξαφνα, μέσα στη βραδινή σιγαλιά άκούστηκε μιά ντουφεκιά, κ' άμέσως δεύτερη και τρίτη και τέταρτη — ή μιά άπάνω στην Σύνταρα άκούστηκανε φωνές φεμμένες από πέρα, άλλες από τὸ κάστρο, φωνές ταρμαγμένες... Οί άντρες πετάχτηκαν όρθιοι, οί γυναίκες τρομάξανε.

— Κάτι γίνεται στο Παλαμίδι! ελεε ό παππούς ό πολύξερρος.
— Κανένας κανγας σίγουρα. Θά πιάστηκαν οί κατάδικοι, πρόσ- στες ό Θανάσης. Είνε άπάνω τριάντα θανατοποινίτες!...

Άντρες και γυναίκες βγήκανε στο μπαλκόνι, χωρίς νά λογαριά- ζουν πιδ τὸ κρύο. Στη δυτική ντάπια του Παλαμηδιού, που είνε κατά την πόλη, φῶτα σάλευανε. Πέσανε άκόμη τρεις ντουφεκιές. Και μετά δύο στιγμές, ένα σάλπιγμα ξεσκισε τὸν παγωμένον άέρα, τρεμωμένο, σερόαμένο μέσα στο σκοτάδι. Οί άντικρυνές καμάρες του 'Ιτς-Καλέ δευτέρωσαν και τρίτωσαν τη λαχτάρα του χελκού. Ένας ξαδερφός μου, ό Κοσμάς που είχε κάνει και λοχίας στα 'Ιπ- πικά, ελεε:

— Τὸ ξέρω για τὸ σάλπιγμα τούτο. Βαράει συναγεμιό της φρουράς! Κατάδικος έφυγε!

— Κατάδικος! Έκανε ή μητέρα μου τρομαγμένη. Αυστηρία μου, μη μου τρυπώρη έδω μέσα!... Νά κλείσουμε την αλλόπορτα. Βα- γιώ! Βαγιώ!...

Τραβηχτήκαμε όλοι στην τραπεζαρία. Δέ μιλούσε κανείς. Η σιωπή βάραινε άπάνω στα πράματα, και οί ματιές των άντρων σ' ένα κομμάτι διπλωμένο μπροστά στο τζάκι... Μιά δυνατή πνοή άνέ- μου άνοιξε τη μπαλκονόπορτα κ' έβρισε τη λάμπα.

— Ά! έκαναν ξαφνιασμένες οί γυναίκες.
Τὸ αντίλαλημα της φωτιάς έπερσε άπάνω στον άνθρωπο και φώτισε τη στεγνή του όψη, τὰ γροζία γένεια... Τώρα και των γυ- ναικών οί ματιές βάραιναν έπάνω του.

Σά νά κατάλαβε την άγωνία, ό άνθρωπος σηλώθηκε άπότομα και χωρίς νά μάς καλονυχτίσει, χωρίς νά βγάλη άχνα, προχώρησε γόηγορα στην πόρτα, έβριζε στον τούχο χάλιηκε σά φάντασμα... Δεν άκούστηκε ούτε ή περπατησιά του στη σκάλα...

Πέρασαν λίγες στιγμές.

— Βαγιώ! Βαγιώ! Τρέχα, κλείσε την αλλόπορτα!...
Μά ή Βαγιώ ήταν άλαλη από τὸν τρομο. Και κατέβηκε νά βάλλη τὸν σότη ό ξαδερφός μου ό Κοσμάς.

Στέφ. Δάφνη

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ

Άγρόι πέτρα πελεκάει με τὸνά του τὸ χέρι
κ' άλλο άγρόι πέρας και τὸ σφυροκοπεί:
— Άγρόι μ' πούτ' τὸ χέρι σου και πελεκάει με τὸνά;
— Κόρη ξανθήν έρίλιστα και μούκοιαν τὸ χέρι.
— Άς τήνε ξαναρίλιστα κ' άς μούκοιαν και τάλλο!...

II

Αυτό τάστει τὸ λαμπρό, που πάει κοντά την πούλια,
Αυτό που φέρνει κ' έρχομαι κόρη μου, στην αλή σου...
Βολακὸ την πόρτα σφαλίστη και τὰ κλειδιά παρμένα...
Χτυπὸ την πόρτα μιά φροά, χτυπὸ την πόρτα δύο:
— Άνοιξε, Ροδσα μ', άνοιξε τὸ κειθε παραθύρι
και ρίξε τὰ πλεξίδια σου τὰ χρυσοκεντημένα,
Νά φαιώσω σκάλα, ν' άνεβώ, πούθω, νά σε φιλήσω!...

III

— Μάρνα μ', στο περιβόλι μάς και στην άμυνδάλια μου
Πήρα νά μάσο μύγδαλα, πήρα νά κόνω άνθη...
Κ' έκει καθόνταν τρεις άντοι και τρεις καλοί λεβέντες.
Ένας με μύλο με βαρε κ' άλλος με δαχτυλίδι,
'Ο τούτος ό καλύτερος μ' ένα χρυσό γαϊτάνι...
Κ' έγὼ τὸ μύλο τούγα, τὸ δαχτυλίδι τούγο
κ' αυτό τὸ χρυσογάιτάνο πλεξίδι στα μαλλιά μου!

IV

Όττας ήμουν παλληκάρι δώδεκα χρονών
κ' ό Γρίβας μου πουλάει πεντάτιμο
σ' όλον τὸν τόπο πήγα και γιερόσια...
Σαν τής 'Οβριάς τὸ κάστρο δεν είδα πουνθενά,
Σοράνα όργιες τ' άγρήλου, δώδεκα πλατό...
Κάνας δεν τ' άνεβαίνει, μούδε τὸ πατέι
Ένας καλογεράκης και κοντὸ παιδί
αύτονος τ' άνεβαίνει κ' όλο τὸ πατέι!...

Συλλογή Ρ. Περάνθη

ΠΩΣ ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΟΙ ΓΕΙΤΟΝΕΣ ΜΑΣ

ΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ, ΟΙ ΣΕΡΒΟΙ, ΟΙ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΙ, ΟΙ ΡΩΣΟΙ

Τι γίνεται στη Βουλγαρία. Τὰ φωμάκια των Χριστουγεννών. Τὸ δέσιμο των γονέων στη Σερβία. Η γουρουνεσφαγή - Τσευτσίν - ντάν. Τὰ «μπαντιάκ» των Μαυροβουνίων. Τὸ χτύπημα της φωτιάς. Η έορτή στην Ρωσία. Τὰ κορίτσια και ή παντρεία.

Σέ όλες τις Σλαβικές χώρες, όπως και σ' όλες τις Χριστιανικές, ή γιορτή των Χριστουγεννών θυμίζει στο λαό παλαιά έθιμα κ' άρχαίες τελετές. Ό κάθε τόπος έχει τις συνήθειές του τὰ έθιμά του, που ή άτελείωτη σειρά των αιώνων δεν μπορεί ν' αλλάξη με κανένα τρόπο. Οί γείτονές μας έχουν μερικά άρκετά περίεργα έθιμα. Και πρώτα πρώτα οί Βούλγαροι.

Την παραμονή των Χριστουγεννών τρία άγόρια και τρία κορίτσια γυρίζουν από πόρτα σε πόρτα κρατώντας ένα μεγάλο σακ- κούλι. Φωνάζουν τὸ νοικοκυρά κ' επειδή αυτή είνε πάντα απα- σχολπημένη, ένεκα των ήμερών, παρουσιάζει ή γιαγιά ή χαμιά άλλη γρηά και τὰ ρωτά τί θέλουν. Τότε τὰ παιδιά άπαντούν τρα- γωδώντας:

«Τὰ σάχια φτέρωσαν στην καρδιά του Χριστού! πρέπει νά τὸν ελθάρισήτε και σεις για τὰ καλά που σας έδωσε».

Τότε τὸς ελθόντων μερικές χούφτες άλευρι στο σακκί, με τὸ όποιον ό ψάλτης της ένορίας θά κόμη μικρά φωμάκια. Τὰ φω- μάκια αυτά τὰ πέρνουν τὰ παιδιά και τὰ μοιράζουν προ της γιορτής στα σπίντια, όπου τ' αλλάζουν με μερικά νομίσματα. Θεωρούν μελίστα για καλὸν οίονὸ νά μη γυαγίρη ό σκόλος του σπιντιού όταν υπούν οί μικροί έπισκεπται.

Στη Σερβία οί δύο Κοριακές που προγοούνται των Χριστου- γεννών είνε άφιερωμένες ή μία στις μπύτερες κ' ή άλλη στους πατέρες. Τὰ παιδιά συνηθίζουν νά δένουν μ' ένα άπάγγω τὸ πόδι ή τὸ χέρι του πατέρα ή της μπύτερας χωρίς αὐτοί νά τὸ καταλά- βουν, δεν τὸς τὸ λύνουν δε προτού τὸς ήσυχέσουν μερικά φρούτα ή κανένα γλάσκια. Την ήμερα των Χριστουγεννών πολλὰς Σερβικές οικογένειες, που έχουν τὴ συνήθεια νά γιορ- τάζουν μαζί, πίνουν ένα γουρουνό. Τὸ ψητό πρέπει νά είνε άρκετά μεγάλο, για νά βραστάξη όλη τή βορμίδα και για νά μπορούν νά δίνουν μεζέ στους έπισκεπτες.

Οί πιδ πλοδοιοι μοιράζουν ψητό χοιρινὸ και στους φτωχούς. Σφάζουν τὸ γουρουνό την παραμονή τὸ βράδυ, γι' αυτό ή ήμερα έκεινη λέγεται ήμερα της σφαγής ή όπως τὸ λένε οί Σερβοί «τσεουτσίν ντάν». Όταν τὸ σπινι δεν είνε άρκετά ερδύχωρο για ν' άνάψουν μεγάλη φωτιά, πηγαίνουν στο γειτονικό δόσο, τὸ πωά των Χριστουγεννών άφου δώσουν φαί στα ζώα, καθόνται στο τραπέζι άφου προγουμένως ρίξουν και μερικές τσιγες.

Όλοι κάνουν την προσέχη τους και μετά φιλιούνται.
Τότερα ό άρχηγός της οικογένειας μαζεύει τὰ κερία που βα- στούν την ώρα της προσευχής και τὰ σπίνει σ' ένα πιάτο γεμάτο σάφι. Όταν τὰ κερία φθάσουν στο τέλος τότε ό νοικοκύρης πετά τὸ σάφι στις κότες, για νά κάνουν πολλά άγα τὸ χρόνο που έρχεται.

Στο Μαυροβούνι την παραμονή των Χριστουγεννών συνηθίζουν νά μαζώνονται σ' ένα δόσο όπου κόβουν ξύλα στα όποια έχουν δάσει τὸ όνομα «μπαντιάκ». Έκει ό καθένας κόβει τὸ πιδό άμφορο κλαδί ή δέντρο κ' άπό μέρη νά μεταφέρη. Τότερα γυ- ρίζουν στο χωριό με φωνές, τραγούδια, κρουσσομοίους κ' ό καθένας βαστά στην πλάτη του τὸ «μπαντιάκ» του. Όσοι άνθρο- ποι μένουν στο σπινι έδω «μπαντιάκ» πρέπει νά πάνε έμπρός στην πόρτα κ' ένα άκόμη παραπάνω για ν' άνέβω και νά πλιν- θύνη ή κορμίστρια. Τὴ νύχτα άναβουν μεγάλη φωτιά με τὰ «μπαντιάκ». Έναι ό πούτος χόνει από μιά μπουνάλα κρασί πάνω στη φωτιά. Τότερα πίνουν με τὴ σειρά άπ' την ίδια μπουνάλα κ' ύστερα παρακαλούν νά δινή ό θεός ήμερα.

Την παραμονή των Χριστουγεννών στη Ρωσία παιδάκια κρα- τώντας ένα χαρτονένιο άστρο γυρίζουν από σπινι σε σπινι τραγου- δώντας παλιά τραγούδια. Πολλές φορές στην όμάδα ήπάζει και μιά κακοίκα για γούρι! Οί γυναίκες κάνουν δώδεκα γλνκί- σματα σε σχήματα πουλιών, ζώων κ.τ.λ. Συνηθίζουν μάλιστα ν' άναψουν ένα γλυκό άπανα στο τραπέζι, και γυμίζουν σάν τὴ νύχτα άδρατες σκιές πηγαίνουν και τὸ δομαζάω. Την παρα- μονή τὰ κορίτσια συνηθίζουν νά σπίνουν μιά σπινιά στον τούχο άνεβαίνει έκεινη που θέλει νά μάθι άν θα παντρευτή και στο κάθε σκαλί χέει τότε νά πτε όρι με τὴ σειρά. Στο τελευ- ταιο σκαλί πτ' «γὰ» σπινιέται και τὸν άλλο χρόνο.

Γιάνθουν και άλλος πολλοί τρόποι για νά μαζέψουν άν θα παντρευτούν. Άνάβουν π.χ. κερία και τὰ ρίχνουν άνδρσος σε δύο καθρέπτες και περιμένουν νά δουν τὸ προσώπο του γαμπρού. Πολλές φορές άποτέλεσμα της προσοχής αυτές, είνε νά ρθύν τὴ νέα άναίσθητη από ύπερταση του νευρικού συστήματος που είνε και νά φαντάζεται τρομακτικές μορφές. Μή παραξενωθείτε δε καθόλου άν άκούσετε μιά νέα Ρωσοίδα νά βεβαίωη ότι χτε- νίστηκε στον ύπνο της από τὸν μέλλοντα σύμιο της! Γιατί κ' αυτό τὸ πιστεύουν άκόμη. Πολλά των έθιμων αυτών έχουμε και στην 'Ελλάδα. Και την χριστουγεννιάτικη γουρουνεσφαγή και τὸ χροίμα κρασιού στη φωτιά και τὸ κομψο ξύλων στο δόσο κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Παναγ. Χ. Μενεζέλεπουλος

ΑΓΓΛΙΚΑ ΦΙΝΤΕΞ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ

PENDLE & RIVETT Λ^{ΙΜΙΤΕΔ}

ΣΤΑΔΙΟΥ 24

ΥΠΕΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1925-1926

ΑΓΓΛΙΚΑ ΦΙΝΤΕΞ

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ ΦΙΝΤΕΞ

ΠΑΛΤΑ ΦΙΝΤΕΞ

ΑΡΑΧΝΟΥΦΑΝΤΑ ΦΙΝΤΕΞ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΕΝ ΛΙΑΡΚΕΙ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΕΙΣ ΣΥΛΛΟΓΑΣ ΣΥΕΔΙΩΝ & ΥΙΟΝΑΤΙΣΤΩΝ
ΤΕΛΕΙΩΣ ΝΕΩΝ ΕΠΙΚΡΑΤΟΥΝΤΩΝ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

ΑΓΓΛΙΚΑ „ΦΙΝΤΕΞ” (ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ)

Εγγυώμεθα υπεύθυνως ὅτι τὰ ὑπὸ τὸ κατατεθὲν σήμα ΦΙΝΤΕΞ κασμήρια, προϊόντα τῶν ἐν HUDDER FIELD (Ἀγγλίας) ἐργαστησίων μας εἶνε κατεσκευασμένα ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα ὑπάρχοντα ὑλικά καὶ ἐπεξεργασμένα μετὰ τῆς μεγχειτέρας δυνατῆς ἐπιμελείας καὶ τελειότητος.

Ὅλα τὰ ὑφάσματα μας τὰ φέροντα εἰς τὰ ἄκρα κεντημένον τὸ σήμα ΦΙΝΤΕΞ εἶνε τελείως ἠγγυημένα εἰς τοὺς ἀγοραστὰς τόσο διὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χρωματισμοῦ των, τὴν ἀπαλότητα τῆς ἀφῆς, καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν των ἀντοχὴν ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀμεμπτον τεχνικὴν των ἐκτελέσειν. PENDLE & RIVETT LTD

PENDLE & RIVETT LTD

6 & 8 GOLDEN SQUARE - LONDON W1 - ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ HUDDERSFIELD (ΑΓΓΛΙΑΣ)

Υποκατάστημα ἐν Ἀθήναις ΣΤΑΔΙΟΥ 24 (Μέγ. Ἐφεσίου)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Α. ΠΙΖΑΝΗΣ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, ΠΡΑΓΑ, ΜΙΛΑΝΟΝ,
ΒΙΕΝΝΗ, ΜΑΔΡΙΤΗ, ΚΕΠ - ΤΑΟΥΝ,
ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ, ΡΙΟΝ ΙΑΝΕΙΡΟΝ,
ΣΙΔΝΕΨ, ΜΕΡΒΟΥΡΝΟΝ,
ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ ΓΑΛΑΖΟΝ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ FINTEX
CODES USED (BENTLEY'S
(A.B.C. 6th

Παραγγελίαι δεχταὶ εἰσαδήποτε περσότητες ἐκτελοῦμεναι εἴτε ἐξ Ἀθηνῶν εἴτε ἐξ Ἀγγλίας.

ΠΩΛΗΣΙΣ ΛΙΑΝΙΚΗ & ΧΟΝΔΡΙΚΗ